

Εβδομάς

ΑΘΗΝΑΙ 29 ΜΑΪΟΥ 1930

ΑΡΙΘ. 138

Ζώναι ελαστικάι - maillots
Κορσέδες Claverie
Ζώναι ιατρικά δια κυρίας
και κυρίους
Κάλτσαι ελαστικάι Claverie
Προσωπίδες καλλονής
Κηλεπίδεςμοι

ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
Λυκούργου 15α

Πλησίον Σταθμού Ομονοίας

Α. Δ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΟΥΒΕΝΤΙΝ
Η ΖΟΥΒΑΝΤΙΝ
Είναι ή τελειότερη
ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΣ
από τας μέχρας
τουδεν
Είναι εντελώς μαύρη
και πάντοτε
ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
ΡΕΚΛΑΜΑ ΜΑΣ - ΑΙ ΤΙΜΑΙ ΜΑΣ

133

Χώρα

χρησιμοποιούν ευρύτατα την επι-
στημονικήν έντριβήν

SLOAN'S

ήτις είναι το ασφαλέστερον μέσον
διά την αφαίρεσιν πάσης ΦΛΟ-
ΓΩΣΕΩΣ. Σας απαλλάσσει από
κάθε ενόχλησιν ρευματισμών, μυ-
αλγιών, νευραλγιών, στραμπου-
ληγμάτων. Πρέπει να υπάρχει σε
κάθε σπίτι. Η παγκόσμιος φήμη
του και ή παμμεγίστη κυκλοφο-
ρία του είναι απόδειξις της επι-
στημονικής του αξίας.

Η ΔΟΚΙΜΗ ΠΕΙΘΕΙ

Μεταχειρίζεσθε δια τα
Κουνούπια τα φημισμένα
Zampironi

και δια τους Κορσέους,
Ψύλλους, Κατσαρίδες κλ.
την **Zampironi**

Πωλούνται και τα δύο εις όλα
τα Φαρμακεία.
ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ (ΟΜΟΝΟΙΑ)

Μεταχειρίζεσθε δια τα
Κουνούπια τα φημισμένα
Zampironi

και δια τους Κορσέους,
Ψύλλους, Κατσαρίδες κλ.
την **Zampironi**

Πωλούνται και τα δύο εις όλα
τα Φαρμακεία.
ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ (ΟΜΟΝΟΙΑ)

Ποτέ δεν θα δήτε
ρ υ τ ι δ α ς στο πρό-
σωπόν σας αν άκο-
λουθήσετε την συμ-
βουλή μου και μετα-
χειρίζεσθε την κρέμαν

ΤΟΚΑΛΟΝ

Πρό πάντων δια τας κυρίας
40 ετών καμμία κρέμα δεν είναι
επαναφέρει την πρώτη τρυφερότητα
προσώπου και να εξαλείψη τας
όπως ή κρέμα

ΤΟΚΑΛΟΝ

Πωλείται εις όλα τα καλά Μυροπωλεία,
και Φαρμακεία

Γεν. Άντιπρ. Ι. Μ. ΚΑΝΖΟ

Στοα Πεσμαζόγιον 3 - ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Νοσας 17
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΠΤΟΛΗΣ ΝΙΚΗΣ
ΔΙΑΚΕΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΣΗΣ

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

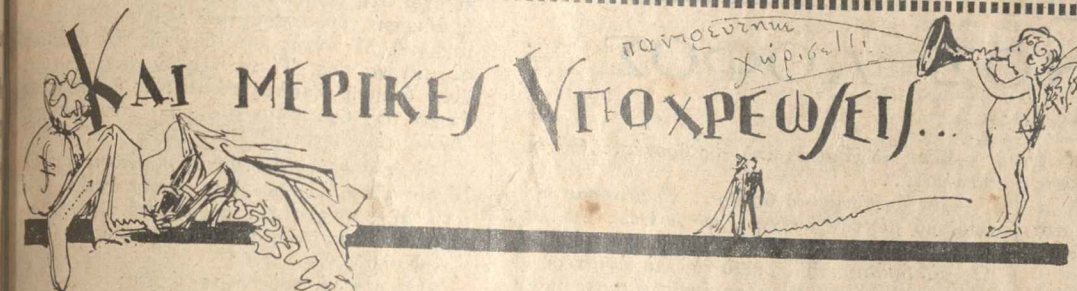
ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Γ'

ΣΥΝΑΡΩΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

Έσωτερικου Δρχ. 150
Έξωτ. Δ. Άγγλιας 1
Έξάμηνοι κατ' άνα-
λογίαν.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΟΥ ΔΡ. 3

ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΕΣ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ...

Και τώρα άκουσε και μερικέες υπο-
χρεώσεις που θάχης αύριο όταν θα γί-
νῃς με το καλό κινηματογραφικός
άσπρ. Άκουσε και πρόσέξε της γιατί
άποτελούν κι' αυτές ένα άναπόσπαστο
μέρος της σταδιοδρομίας σου. Όπως
σου είπα την περασμένη φορά για της
υποχρεώσεις σου σχετικά με τον συγ-
γραφέα, τον ρεζισέρ και τον όπερατέρ,
σημείωσε και σήμερα αυτές της μερι-
κές που θα σου πώ.

Και πρώτα-πρώτα, μιá κινηματογρα-
φική «στάρ» έχει την υποχρέωση να
γράφει και να άπαντά σ' όλα τα γράμ-
ματα που παίρνει, και στα πιο άση-
μαντα άκόμα. Μην φαντασθής πως
μπορείς να την κάνης μόνη σου τη δου-
λειά αυτή. Δεν είναι τόσο εύκολο πράγ-
μα όσο στην αρχή φαίνεται. Θα πρέπει
από τώρα να φροντίσης να βρής τον ει-
δικό άνθρωπο. Αυτός θα είναι εκείνος
που θα το έξης άπόλυτη έμπιστοσύνη
— στο σημείο αυτό να προσέξης πολύ —
Αυτός θ' άνοίγη τα γράμματα που θα
λαβαίνης και πιστέψέ με θάβης πολλά,
πέρα πολλά, χιλιάδες δολόκληρες, αυτός
θα τα διαβάξη, αυτός θα μαθαίνη όλα
τα μυστικά σου και το κυριώτερο αυ-
τός θα άπαντά. Θα βρεθής στην άνάγκη
παίρνοντάς τον στην υπηρεσίαν σου
να το το έξομολογηθής όλα. Μαζί θα
συνεννοηθής για το κάθε τι, για κάθε
μια λεπτομέρεια που άφορά τη ζωή
σου. Κι' αυτός θα σημειώση όλες αυτές
της πληροφορίες σ' ένα καρνεδάκι και
θα φροντίξη ύστερα ν' άπαντά σύμφω-
να μ' αυτό.

Και θέλει μεγάλη μαεστρία ή δου-
λειά αυτή. Τα γούστα του κόσμου είναι
αμέτρητα και φυσικά και ό σκοπός και
ή πληροφορίες που θα ζητούν θάβης ά-
κόμα πιο πολλές. Θα πρέπει ό κύριος
αυτός να ξέρη ν' άπαντά στον κάθε ένα
σύμφωνα με το γούστο του. Θα πρέπει
ν' άποφύγη να λυπήση ή να προσβάλη
κανένα, γιατί ό κανένας αυτός άποτε-
λεί το «κοινό» σου — και σύ ξέρεις
καλύτερα από μένα τί θα πη «κοι-
νό»! Χωρίς να σ' ένοχλή — αυτό
θέλει άλλωστε σάν να μην σ' έφταναν
ή πρόσέξτε μικρούλες μου, αύριανές
«στάρ» της λεπτομέρειες αυτές. Παί-
ζουν μεγάλο ρόλο στην εξέλιξή σας.

Έσύ θα πρέπει να χρειασθής τουλά-
χιστο τα διπλά. Πενήντα ζευγάρια
παπούτσια, είκοσιέντε κάλτσες μετα-
ξωτές — έδώ δεν θάβης άσκοπο να κά-
νῃς και καμιά ρεκλάμα καμιάς μάρ-
κας και ν' αναφέρῃς και την αξία τους
— διακόσια καπέλλα και ούτω καθ'
έξῃς.
Προσέξτε μικρούλες μου, αύριανές
«στάρ» της λεπτομέρειες αυτές. Παί-
ζουν μεγάλο ρόλο στην εξέλιξή σας.

ξης πολύ στην έκλογή — να βρής έναν
άλλον άνθρωπο. Τόν άνθρωπο για της
ρεκλάμες. Έχει κι' αυτός ό κακο-
μοίρης του κόσμου της φροντίδες. Εί-
νε άναγκασμένος να διαβάξη τα πάν-
τα. Πρέπει να παρακολουθῇ το τί γί-
νεται, το τί γράφεται για της άλλες
συναδέλφους σου και να φροντίξη να έ-
ξουδετερώνη τα πάντα. Άν είναι μάλι-
στα κι' έξυπνος θα πρέπει από καιρό
σέ καιρό να λανσάρη αυτός πρώτος
κάποιο πρωτότυπο θόρυβο για σένα.

Δέν θα πρέπει να γραφή άίφνης στην
έφημερίδα ή σ' ένα από τα χίλια δυό κι-
νηματογραφικά περιοδικά πως ή Νόρ-
μα Ταλμάντ έσοδεύει κάθε χρόνο 80.000
δολλάρια για τουαλέττες και να μην
βγῇς έσύ την έπομένην να της πώ για
της δικές σου τουαλέττες χρειάζεσαι
διακόσιες χιλιάδες. Άν δέν τό πῇς έχεις
χάση κάτι. Και το «κάτι» αυτό — πι-
στεψέ με παίζει μεγάλο ρόλο στο κινη-
ματογράφο. Ούτε θα πρέπη ποτέ σου
να παραδεχθής άσυζητητεί και χωρίς
να βγῇ άμέσως ν' αύδήση της ποσότη-
τες, πως ή Πόλα Νέγκρι σέ κάθε φιλμ
μεταχειρίζεται 25 ζευγάρια παπούτσια,
12 ντουζίνες κάλτσες μεταξωτές, 100
καπέλλα, 50 τουαλέτες, έκατό κοστού-
μια, 5 γούνινα πανωφόρια και 20 χι-
λιάδες άσπρόρρουχα.

Έσύ θα πρέπει να χρειασθής τουλά-
χιστο τα διπλά. Πενήντα ζευγάρια
παπούτσια, είκοσιέντε κάλτσες μετα-
ξωτές — έδώ δεν θάβης άσκοπο να κά-
νῃς και καμιά ρεκλάμα καμιάς μάρ-
κας και ν' αναφέρῃς και την αξία τους
— διακόσια καπέλλα και ούτω καθ'
έξῃς.
Προσέξτε μικρούλες μου, αύριανές
«στάρ» της λεπτομέρειες αυτές. Παί-
ζουν μεγάλο ρόλο στην εξέλιξή σας.

Τρίτη και καλλίτερη έρχεται
μιá άλλη. Σ' αυτήν είμαι βέβαιος
πως τώρα που θα σου την πώ θα
γελάσης και θα νομίσῃς πως σέ
κοροϊδεύω. Μη βιαστής όμως. Θα
δῇς τόσο δίκιο έχω και τότε έ-
χεις κάθε δικαίωμα να κάνῃς ό,τι
θές. Λοιπόν, ή υποχρέωσις αυτή
είνε ότι πρέπει να... παντρεύε-
σαι συχνά!

Μην άρχίσῃς να μου άραδιάζῃς της
έκπληξεις και της αντίρρῃσεις σου. Δεν
είνε και τόσο τραγικό το πράγμα όταν
σου πώ πως ή παντρείς σου αυτές δέν
θάβης πραγματικές! Ήσυχασες τώρα;
Λοιπόν κάθε χρόνο σου επιβάλλεται να
παντρεύεσαι και μ' ένα σπουδαίο άν-
θρωπο. Θα διαδίδῃς δηλαδή πως παν-
τρεύεσαι. Αυτό φτάνει για να δημιουρ-
γηθῇ ό θόρυβος που χρειάζεται. Το
μόνο που πρέπει να προσέξης είναι να
διαλέγῃς, όπως σουπα, σπουδαία πρό-
σωπα. Πρίγκηπες, Μαχαραγιάδες, πο-
λιτικούς, δισεκατομμυριούχους, στρα-
τηγούς... Θα μού πῇς ίσως, ό,τι, γι'
αυτό θα πρέπει νάχῃς πρώτα την συγ-
κατάθεσή τους. Μη σέ νοιάζει. Αυ-
τό ούτε να τό σκεφθῇς. Το πολύ-πολύ,
θα βγοῦν να διαψεύσουν την διάδοση,
έτσι; Τί καλλίτερο! Άς τους να δια-
ψεύδουν. Η διάψευση θάρρη να τονώ-
ση το θόρυβο που θάχει γίνει ήδη. Θα
ώφελησῃ δηλαδή παρά να βλάψῃ.

Άρχισε λοιπόν μικρούλα μου από
τώρα να διαλέγῃς τους αύριανούς φαν-
ταστικούς σου συζύγους, κάνε ένα κα-
τάλογο με τα δνομάτιά τους και σέ
πρώτη έγκαρία άρχισε τους γάμους
σου... Η έπιτυχία είναι εκ των προ-
τέρων έξασφαλισμένη.

Τέλειωσε κι' αυτή. Υπάρχουν άκό-
μα μερικέες, μα αυτές δέν παίζουν και
σπουδαίο ρόλο. Θα της μάθῃς μόνη
σου όταν με το καλό μπῇς στο στούν-
τιο. Είσαι άρκετά έξυπνη ώστε περι-
τεῖν να σῇς πώ από τώρα.

Κι' έτσι τάπαμε. Κάθῃσε λοιπόν,
σκέψου όλα αυτά που σου είπα και
διάλεξε. Μην ξεχνῃς όμως πως δέν θά-
πρεπε να έγκαταλείψῃς τα σχέδιά σου
γιατί ό,τι σουπα μπορεί και να μην εί-
νε σωστά κι' έπειτα — τό σπουδαίστε-
ρο — όταν έ σ' ό θα θελήσῃς, θα γί-
νῃς «στάρ» έσύ κι' αν δέν άπαντάς
στα γράμματα των θαυμαστών σου,
έτσι κι' αν δέν παντρεύεσαι.

Η δόξα έχει τόσες παραξενιές
ώστε...
Μην ξεχῃς μόνο να μού στείλῃς
μιá φωτογραφία σου με μιá άφιέρω-
ση... Θάβης για μένα μεγάλη ευ-
χαρίστησις να ξέρω πως ή σημερινή μι-
κρούλα που μούγραψε με τόση λαγάρ-
ρα κατάρρωσε να πραγματοποιήρη τό-
νετρό της.

Νίκος Νίκας

Ζώναι ελαστικάι - maillots
Κορσέδες Claverie
Ζώναι ιατρικάι δια κυρίας
και κυρίους
Κάλτσαι ελαστικάι Claverie
Προσωπίδες καλλονής
Κηλεπίδεςμοι

ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
Λυκούργου 15α

Πλησίον Σταθμού Ομονοίας

Α. Δ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΟΥΒΕΝΤΙΝ
Η ΖΟΥΒΑΝΤΙΝ
Είναι η τελευταία
ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΣ
από τας μέχρας
τουδε γυναικός
Είναι εντελώς μαύρη
και πάντοτε σταθερή
ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
ΡΕΚΛΑΜΑ ΜΑΣ - ΑΙ ΤΙΜΑΙ ΜΑΣ

133

Χώρα

χρησιμοποιούν ευρύτατα την επι-
στημονικήν έντριβήν

SLOAN'S

ήτις είναι το ασφαλέστερον μέσον
διά την αφαίρεσιν πάσης ΦΛΟ-
ΓΩΣΕΩΣ. Σας απαλλάσσει από
κάθε ενόχλησιν ρευματισμών, μυ-
αλγιών, νευραλγιών, στραμπου-
ληγμάτων. Πρέπει να υπάρχει σε
κάθε σπίτι. Η παγκόσμιος φήμη
του και η παμμεγίστη κυκλοφο-
ρία του είναι απόδειξις της επι-
στημονικής του αξίας.

Η ΔΟΚΙΜΗ ΠΕΙΘΕΙ

Μεταχειρίζεσθε διά τα
Κουνούπια τα φημισμένα
Zampironi

και διά τους Κορσέους,
Ψύλλους, Κατσαρίδες κλ.
την Zampironi

Πωλούνται και τα δύο εις όλα
τα Φαρμακεία.
ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ (ΟΜΟΝΟΙΑ)

Μεταχειρίζεσθε διά τα
Κουνούπια τα φημισμένα
Zampironi

και διά τους Κορσέους,
Ψύλλους, Κατσαρίδες κλ.
την Zampironi

Πωλούνται και τα δύο εις όλα
τα Φαρμακεία.
ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ (ΟΜΟΝΟΙΑ)

Ποτέ δεν θα ήθε-
λε ο υτίδας στο πρό-
σωπόν σας αν άκο-
λουθήσετε την συμ-
βουλή μου και μετα-
χειρίζεσθε την κρέμαν

ΤΟΚΑΛΟΝ

Πρό πάντων διά τας κυρίας
40 ετών καμμία κρέμα δεν είναι
επαναφέρη την πρώτη τρυφερότητα
προσώπου και να εξαλείψη τας
όπως ή κρέμα

ΤΟΚΑΛΟΝ

Πωλείται εις όλα τα καλά Μυροπωλεία,
και Φαρμακεία

Γεν. Άντιπρ. Ι. Μ. ΚΑΝΖΟ

Στοά Πεσμαζόγλου 3 - ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Νοεμβ 17
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΚΤΟΛΗΣ ΝΙΚΗΘΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Γ'

ΣΥΝΑΡΩΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

Ήσυχαστο Δρχ. 150
Ήσυχ. Δ. Άγγλας 1
Ήσυχ. κατ' ανα-
λογίαν.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΟΥ ΑΡ. 3

ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΕΣ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ...

Και τώρα άκουσε και μερικέες υπο-
χρεώσεις που θάχης αύριο όταν θα γί-
νῃς με το καλό κινηματογραφικός
άσתר. Άκουσε και πρόσέξε της γιατί
άποτελούν κι' αυτές ένα αναπόσπαστο
μέρος της σταδιοδρομίας σου. Όπως
σου είπα την περασμένη φορά για της
υποχρεώσεις σου σχετικά με τον συγ-
γραφέα, τον ρεζισέρ και τον όπερατέρ,
σημείωσε και σήμερα αυτές της μερι-
κές που θα σου πω.

Και πρώτα-πρώτα, μια κινηματογρα-
φική «στάρ» έχει την υποχρέωση να
γράφει και να άπαντά σ' όλα τα γράμ-
ματα που παίρνει, και στα πιο άση-
μαντα ακόμα. Μην φαντασθής πως
μπορείς να την κάνης μόνη σου τη δου-
λειά αυτή. Δεν είναι τόσο εύκολο πράγ-
μα όσο στην αρχή φαίνεται. Θα πρέπει
από τώρα να φροντίσης να βρής τον ει-
δικό άνθρωπο. Αυτός θα είναι εκείνος
που θα το έξης άπόλυτη έμπιστοσύνη
— στο σημείο αυτό να προσέξης πολύ —
Αυτός θ' άνοίγει τα γράμματα που θα
λαβαίνης και πιστεύει με θάνα πολλή,
πολύ, χιλιάδες δολάρια, αυτός
θα τα διαβάξη, αυτός θα μαθαίνη όλα
τα μυστικά σου και το κυριώτερο αυ-
τός θα άπαντά. Θα βρεθής στην άναγκη
παίρνοντάς τον στην υπηρεσίαν σου
να το το έξιμολογηθής όλα. Μαζί θα
συνεννοηθής για το κάθε τι, για κάθε
μια λεπτομέρεια που άφορά τη ζωή
σου. Κι' αυτός θα σημειώση όλες αυτές
της πληροφορίες σ' ένα καρνετάκι και
θα φροντίξη ύστερα ν' άπαντά σύμφω-
να μ' αυτό.

Και θέλει μεγάλη μαεστρία ή δου-
λειά αυτή. Τα γούστα του κόσμου είναι
άμετρητα και φυσικά και ό σκοπός και
η πληροφορία που θα ζητούν θάνα ά-
κόμα πιο πολλές. Θα πρέπει ό κύριος
αυτός να ξέρη ν' άπαντά στον κάθε ένα
σύμφωνα με το γούστο του. Θα πρέπει
ν' άποφεύγη να λυπήση ή να προσβάλη
κανένα, γιατί ό κανένας αυτός άποτε-
λεί το «κοινό» σου — και σύ ξέρεις
καλλίτερα από μένα τί θα πη «κοί-
νόν»! Χωρίς να σ' ένοχλή — αυτό
έλεπε άλλωστε σάν να μην σ' έφταναν
ή πρόσέξες σου — θα φροντίξη να
σε παρουσιάξη πάντα «κορέκτ» σ' όλο
τον κόσμο. Θα υπογράφη της. φωτο-
γραφίες σου, θα στέλνη αντίγραφα. Θα
κλείνη συμφωνίες για το τάδε μυρωδικό
ή το δεινά σαπούνι που ό βιομήχανος
ζήτη ν' αναστή με το όνομά σου. Αυ-
τός θάνα με δύο λόγια ό πανταχού
παρών και τα πάντα πληρών.

Πιστεύω να με κατάλαβες. Όστερα
έρεται μια άλλη υποχρέωσις. Πρέπει
— κι' εδώ πάλι χρειάζεται να προσέ-

ξης πολύ στην έκλογή — να βρής έναν
άλλον άνθρωπο. Τον άνθρωπο για της
ρεκλάμες. Έχει κι' αυτός ό κακο-
μοίρης του κόσμου της φροντίδες. Εί-
νε άναγκασμένος να διαβάξη τα πάν-
τα. Πρέπει να παρακολουθής το τί γί-
νεται, το τί γράφεται για της άλλες
συναδέλφους σου και να φροντίξη να έ-
ξουδετερώνη τα πάντα. Άν είναι μάλι-
στα κι' έξυπνος θα πρέπει από καιρό
σε καιρό να λανσάρη αυτός πρώτος
κάποιο πρωτότυπο θόρυβο για σένα.

Δεν θα πρέπει να γραφή αίφνης στην
έφημερίδα ή σ' ένα από τα χίλια δυό κι-
νηματογραφικά περιοδικά πως ή Νόρ-
μα Ταλμάτζ έρεθεί κάθε χρόνο 80.000
δολάρια για τουαλέτες και να μην
βγής έσύ την έπομένην να πής πως για
της δικές σου τουαλέτες χρειάζεσαι
διακόσιες χιλιάδες. Άν δεν το πής έχεις
χάση κάτι. Και το «κάτι» αυτό — πι-
στεψέ με παίζει μεγάλο ρόλο στο κινη-
ματογράφο. Ότε θα πρέπει ποτέ σου
να παραδεχθής άσυζητητεί και χωρίς
να βγής άμέσως ν' αύδήση της ποσότη-
τες, πως ή Πόλα Νέγκρι σε κάθε φιλμ
μεταχειρίζεται 25 ζευγάρια παπούτσια,
12 τουξίνες κάλτσες μεταξωτές, 100
καπέλλα, 50 τουαλέτες, έκατό κοστού-
μια, 5 γούνινα πανωφόρια και 20 χι-
λιάδες άσπρόρουχα.

Έσύ θα πρέπει να χρειασθής τουλά-
χιστο τα διπλά. Πενήντα ζευγάρια
παπούτσια, είκοσιέντε κάλτσες μετα-
ξωτές — έδώ δεν θάνα άσκοπο να κά-
νης και καμιά ρεκλάμα καμιάς μάρ-
κας και ν' αναφέρης και την αξία τους
— διακόσια καπέλλα και ούτω καθ'
έξής.

Προσέξτε μικρούλες μου, αύριανές
«στάρ» της λεπτομέρειες αυτές. Παί-
ζουν μεγάλο ρόλο στην εξέλιξή σας.

Τρίτη και καλλίτερη έρχεται
μια άλλη. Σ' αυτήν είμαι βέβαιος
πως τώρα που θα σου την πω θα
γελάσης και θα νομίσής πως σε
κοροϊεύω. Μη βιασθής όμως. Θα
δής πόσο δίκιο έχω και τότε έ-
χεις κάθε δικαίωμα να κάνης ό,τι
θές. Λοιπόν, ή υποχρέωσις αυτή
είνε ότι πρέπει να... παντρευ-
σαι συχνά!

Μην άρχίσης να μου άραδιάζης της
έκπληξης και της αντίρρησης σου. Δεν
είνε και τόσο τραγικό το πράγμα όταν
σου πω πως ή παντρείς σου αυτές δεν
θάνα πραγματικές! Ήσυχασες τώρα;
Λοιπόν κάθε χρόνο σου επιβάλλεται να
παντρεύεσαι και μ' ένα σπουδαίο άν-
θρωπο. Θα διαδίδης δηλαδή πως παν-
τρεύεσαι. Αυτό φτάνει για να δημιουρ-
γηθής ό θόρυβος που χρειάζεται. Το
μόνο που πρέπει να προσέξης είναι να
διαλέγης, όπως σουπα, σπουδαία πρό-
σωπα. Πρίγκηπες, Μοχαραγιάδες, πο-
λιτικούς, δισεκατομμυριούχους, στρα-
τηγούς... Θα μου πής ίσως, ότι, γι'
αυτό θα πρέπει νάχης πρώτα την συγ-
κατάθεσή τους. Μη σε νοιάζει. Αυ-
τό ούτε να το σκεφθής. Το πολύ-πολύ,
θα βγούν να διαψεύσουν την διάδοση,
έτσι; Τί καλλίτερο! Άς τους να δια-
ψεύδουν. Η διάψευση θάρρη να τονώ-
ση το θόρυβο που θάχει γίνει ήδη. Θα
ώφεληξη δηλαδή παρά να βλάψη.

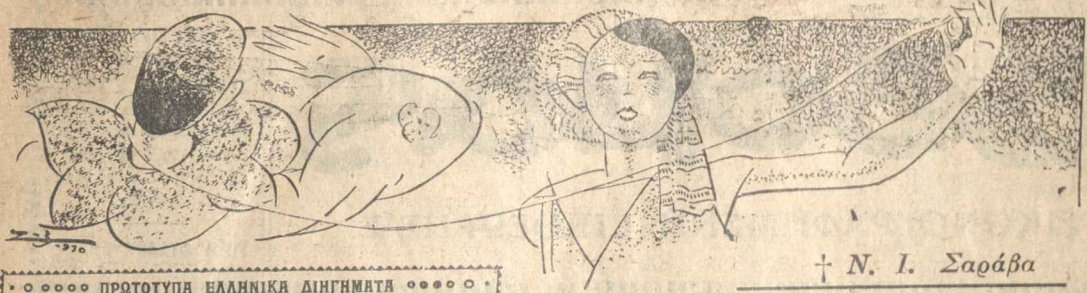
Άρχισε λοιπόν μικρούλα μου από
τώρα να διαλέγης τους αύριανούς φαν-
ταστικούς σου συζύγους, κάνε ένα κα-
τάλογο με τα δνομάτιά τους και σε
πρώτη ευκαιρία άρχισε τους γάμους
σου... Η έπιτυχία είναι εκ των προ-
τέρων έξασφαλισμένη.

Τέλειωσε κι' αυτή. Υπάρχουν ακό-
μα μερικέες, μα αυτές δεν παίζουν και
σπουδαίο ρόλο. Θα της μάθης μόνη
σου όταν με το καλό μπής στο στούν-
τιο. Είσαι αρκετά έξυπνη ώστε περι-
τεψη να στής πω από τώρα.

Κι' έτσι τάπαμε. Κάθισε λοιπόν,
σκέψου όλα αυτά που σου είπα και
διάλεξε. Μην ξεχνάς όμως πως δεν θά-
πρεπε να εγκαταλείψης τα σχέδιά σου
γιατί ό,τι σουπα μπορεί και να μην εί-
νε σωστά κι' έπειτα — το σπουδαίτε-
ρο — όταν έ σ' ό θα θελήσης, θα γί-
νης «στάρ» έστω κι' αν δεν άπαντάς
στα γράμματα των θαυμαστών σου.
Έστω κι' αν δεν παντρεύεσαι.

Η δόξα έχει τόσες παραξενιές
ώστε...
Μην ξεχάσης μόνο να μου στείλης
μια φωτογραφία σου με μια άφιέρω-
ση... Θάνα για μένα μεγάλη ευ-
χαρίστησις να ξέρω πως ή σημερινή μι-
κρούλα που μου γράψε με τόσο λαγάρ-
ρα κατάρθωσε να πραγματοποιήση τό-
νετρό της.

Νίκος Νίκας

N. I. ΣΑΡΑΒΑΣ

Ο ΠΥΡΙΝΟΣ ΛΟΦΟΣ

Ήταν μιά ημέρα βαρεία, συγγενισμένη, θέλεις απ' την κακοκαιρία της εποχής, θέλεις απ' τους καπνούς των κανονιών, που μαζί με της ομορφιές των μανίχων ανδρών μεσ' από ένα στόμα που άχνιζε μιά αλλόφρενη πρόσκληση προς τον χώρο.

—Κύριε συνταγματάρχα, λαμβάνω την τιμή να σας αναφέρω...

—Λέγε!

—...Να σας αναφέρω, ότι επέστρεψε ο δεύτερος λόχος του τρίτου, αποδεκατισμένος...

—Πόσοι;...

—Είκοσι άνδρες κι' ο λοχίας.

—Σκαμός, ήλθε!... Από εκατόν είκοσι άνδρες, επέστρεψαν είκοσι! Κι' αυτό το λές αποδεκατισμένος!...

—Έστρεψε σύγκομος ο συνταγματάρχης από συγκίνηση και αγανάκτηση ενώ στη χορεία του χειριού του έσταλάζανε κάποιο χαρά.

Κυττούσε με βλέμμα μαγνητικό τον άνθρωπο με την στρατιωτική στολή, που τούφεργε για δεύτερη φορά την τρομερή είδηση της νέας εκκατάστασης, λές κι' ήθελε ν' ανακαλύψει πίσω απ' την σκιά του, που διαγράφονταν αμυδρά μεσ' στο θαμπόφωτο της σκηνής, ένα φωτεινό μονοπάτι για νάβγη απ' τη φοβική αυτή θέση.

Κι' ο άλλος, που νόμιζε πως τον άγριοσκυτάει θυμωμένος ενάντια του, άρχισε να ιδρωκώπη. Μπήκε μέσα κι' ο ύπασπιτής του συντάγματος, ένα νέο παιδί, με κομμένη παράσταση, αξιομαρκός της σχολής, που άριστα θέ ναύστεκε στα σωλόνια της προτενούσης.

—Ο κύριος αντισυνταγματάρχης έρχεται να σας ιδεί.

—Πώς!... βγήκε ο άλλος απ' την αφαίρεσή του. Κι' εκείνος που στέκονταν εμπρός του εύρισκε τον καρπό να μαζεύει γρήγορα με τον δείκτη του χειριού του τον ιδρώτα απ' το μέτωπό του.

—Έρχεται ο κύριος αντισυνταγματάρχης!... Έσφιγγε η πόρτα της σκηνής κι' έμπηκε ένας υψηλός άντρας με πρόσωπο σκυθρωπό, μιά ευγενική.

—Πήγαμε!... διέταξε ο συνταγματάρχης τον άνθρωπο που εξακολουθούσε να ιδρωκώπη απέναντί του.

—Κοιτά! Κοιτά!... ακούστηκε ταυτόχρονα χτύπημα τακτικών και χειριών κι' εκείνος έκανε μιά κανονική μεταβολή, ως από εינוμοσύνη κι' έβηκε γρήγορα έξω.

—Δεν μπορώ, όχι, δεν μπορώ να στείλω άλλους απάνω εκεί!... έπεσε ο συνταγματάρχης σ' ένα χαμηλό καθίσμα.

—Ναι! αυτός ο λόφος είναι πύρινος λόφος!... έμυλλε ο ύπασπιτής του συντάγματος, που πάντα του άρεσε να μιλάει κομψά και με φωτεινές φράσεις.

—Εδώ ήρθα για να θάψω όλο μου το σύνταγμα!

Η φωνή τους έβγαιναν με κάποιο έντονο τόνο, λές με τη μύτη, γιατί όλα γύρω δονούνταν απ' τους μυκηθμούς των τομαχικών κι' η λέξεις άμβλύνονταν μεσ' στη συγκινημένη ατμόσφαιρα.

—Βλέπετε, ο εχθρός, αποφθοχρώντας έχει επισημάνει όλα τα μέρη... πάμ έμυλλε ο ύπασπιτής, διατυπώνοντας μιά κενή επεξήγηση.

—Καλά! Αλλά έμεις πρέπει να επιμενουμε!... διάκονε ο αντισυνταγματάρχης με έπβολή.

—Ναι!... πάει όμως, όλο μου το σύνταγμα! Έμεινε ανήντος ο συνταγματάρχης μεσ' στο ήμίφως.

—Η διαταγή τί λέει!... Πάση θυσία!... Να καταληφθώ!... ο πύρινος λόφος!... επανέλαβε ο αντισυνταγματάρχης την έπνομασία του λόφου πούχε δώσει ο ύπασπιτής.

—Τα κανόνια, γιατί άρχουν νάρθουν τα κανόνια;

—Είναι τό έδαφος απ' της βροχές!... Θάχουν κολλήσει!...

—Δεν άφίνουμε τό βράδυ!... να κάνουμε αερωδιάσμο με την λόχη!... κι' ο Θεός βοηθός!

—Πώς μπορούμε ν' άρχοτορήσουμε τόσο!... Ως τό βράδυ!... Τό δεξιά και τό άριστερό έχουν προχωρήσει και μόνο έμεις είμαστε καθηλωμένοι εδώ από εχτές.

—Ε, πόσες ώρες είναι να περιμένουμε έως την νύχτα!...

—Κι' ή διαταγή, τί λέει!... Πώς θα δικαιολογήσουμε τόσον καιρό χαμένο! Να δοκιμάσουμε τολλάχιστο άλλη μιά φορά!...

—Πάνε οι άντρες μου!... Πάει τό σύνταγμα μου!... Πάει όλη μου ή δύναμη!... έμεινε άδρανής ο συνταγματάρχης.

Γιατί άν κι' ο ίδιος ήταν γενναίος και ευφροκύνος για τό δική του ζωή, τό αίμα των στρατιωτών του τό ταιχκουνούνταν άφάνταστα.

—Να ενώσουμε τους δύο δοκιμασμένους λόχους και να τους αιώουμε!...

—Πώς!...

—Στόν πύρινο λόφο!... συμπλήρωσε ο αντισυνταγματάρχης, ψυχρά.

—Θέλετε να πείτε, κύριε αντισυνταγματάρχα, πως οι δύο δοκιμασμένοι λόχοι, άν και κουρασμένοι, αυτοί πρέπει να σταλούν γιατί έγνώσαν καλά τον χώρο, ώστε να μην τους τσιμπάει εχθρός στη φτέρνα!... έχωριτολογούσε ο ύπασπιτής.

—Και να βάλλουμε κάποιον νέον αξιομαρκό κι' αποφασιστικό επί κεφαλής, με δύο άλλους του στρατεύματος.

—Θέλετε να πείτε, κύριε αντισυνταγματάρχα, πως οι δύο αξιομαρκό του στρατεύματος πρέπει να καταβούν στον πύρινο λόφο, τη δοκιμασμένη πείρα τους και ο άλλος, ο επί κεφαλής την φιλοδοξία του και την παληκαριά του.

—Άλλοι εκατό άνδρες για έναν λόφο σάν αυτό μικρό!... Ξεδίλωνε κι' εξαεσταλίζανε ο συνταγματάρχης τό χαρά της διαταγής, «πάση θυσία» μεσ' στην παλάμη του.

—Και επί κεφαλής του λόχου αυτού προτείνω τον ύπολογον 'Αλέκο Χρηστίδη!... τους δύο άνθυπολογογούς!...

—Πώς!... επέταχτηκε πάνω ο συνταγματάρχης, σά ν' αντίκρισε ξάρνου εμπρός του κίτι τό τρομερό. 'Ο αντισυνταγματάρχης κι' ο ύπασπιτής του συντάγματος άλληλοκυντάχτηκαν. Γιατί ο 'Αλέκος Χρηστίδης; Ήσαν άνειδός του συνταγματάρχα. Αλλά τί μ' αυτό, άρσώ ή κίσιμος στιγμή καλύτερος αυτών για τη θυσία προς τό καθήκον, ως πιο κατάλληλο κι' επιπλέοντα πιθανότερες επιτυχίας με τη σβέλτα νεανική του αντίληψη κι' ύπόστασή του.

Κι' άμέσως, ως νήγινε άλλος άνθρωπος ο συνταγματάρχης επέταχτηκε πάνω, ξεδιπλώνοντας τό τέλει σε συγκρότηση κι' έπβολή σώμα του.

—Μεταδιδάσατε την διαταγή μου! Έσφράγη προς τον ύπασπιτή του συντάγματος.

—Διατάξατε!

—'Ο δεύτερος λόχος του τρίτου κι' ο πρώτος του δεύτερου συμπετίσσανται υπό τον ύπολογον Χρηστίδη!... Τους άνθυπολογογούς!...

—Θά γίνει ή έπίθεση άμέσως, άρσινε συνταγματάρχα!... έρώτησε ο αντισυνταγματάρχης με κάποια έπισημότητα!...

—Άμέσως!...

—Έβγχαν κι' οι δύο αξιομαρκό έξω, άφίνοντας τό συνταγματάρχα μόνο μεσ' στο θαμπόφωτο της σκηνής.

Τώρα δεν ήταν ο άρχηγός, που 'θλίβονταν και έπνουσε για τα αμάτινα κενά που άνοιγε ο πύρινος λόφος στο σώμα του.

—Άχ, παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—Άχ, παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—Άχ, παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—Άχ, παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—Άχ, παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—Άχ, παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

ρο της σκηνής, με νευρικάτα, έπνουσε μου με πείσμα και κακία τό μύρο κι' άνάδιναν έναν πένθιμο ήχο, λές διαμαρτυρία, θλιμμένη κακονομοσύνη.

—'Η άδερφή του, ή μητέρα του Χρηστίδη, χάνοντας τον άνδρα της, που κι' άπάντσε, ώστε έστρεψε γιά άποκαταστήσει της σκηνής είχε γίνει ένας πηχτός του σπατιού του, τον 'Αλέκο!...

—Να προσέχης τον 'Αλέκο μου!... λές τον 'Αλέκο μου! Γιατί έστρεψε τότι έχω στη ζωή και τί περιμένω!...

—'Η άδερφή του σπαταλάει γυμνάσιον μητροκό, Μ' αυτός ποτέ δεν της έπνευσε κανένα της. Τί να της έγινε!...

—Έναν διαρκή έφιάλη πάντα πως ό έστρεψε να δρίσκει στο δικό του πνεύμα! Αλλά τί νάκανε!

—Κύριε συνταγματάρχα, οι άνδρες των λόχων είναι έτοιμοι και παρασκευάζονται την σκηνή σας!... σήφινε ή πόρτα κ' ύπασπιτής του συντάγματος.

—Καλά!

—Θέλετε να τους πείτε τίποτα;

—Λέγε γρήγορα!

—Να σας αναφέρω ότι επέστρεψαν οι συμπληθέντες λόχοι, δεύτερος και τρίτος εις ένα λόγο, εν της επείσεως αποδεκατισμένοι!...

—Πόσοι;

—Είκοσι άνδρες κι' ο έπλοχίας!...

—Κι' άλλος... κανείς;

—Κανείς άλλος.

Σήκωσε μπηκε μέσα, τρέχοντας κι' ο ύπασπιτής του συντάγματος.

—'Ηθε διαταγή να συμπετυχθούμε νοτιάτω!... Όπου να έρθουν τα κανόνια!... Τί κοίμα! Πέντε λεπτά ένωρίτερα νάχονταν ή διαταγή αυτή, δε θα χάνονταν κι' ο Χρηστίδης!...

—Προσοχή!... Ξεφώνησε με άγρια φωνή ο συνταγματάρχης, ενώ τα μάτια του φλέγονταν χαμάκι από άστρατές!

—Τούτο τάγμα πόρρωδες! Συμπετυσόμεθα!... Κι' ο 'Αλέκος;

Βγήκε ο συνταγματάρχης απ' τη σκηνή του εφίπνετης.

Ν. I. ΣΑΡΑΒΑΣ

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟΣ ΣΚΥΛΛΟΣ

—'Η πρωτομαγιά, πέρας σε άκρα ήρεμιά, τόση στη Γαλλία, όσο και στης άλλες χώρες, χωρίς στα έκτακτα μέτρα που είχαν ληφθή παντού, προς τήρησιν της τάξεως.

—Έγιναν μερικές συλλήψεις στο Παρίσι, οι περισσότεροι όμως από τους συλληφθέντας απελεύθησαν και οι ξένοι διαδελτωται απελεύθησαν από τη Γαλλία. 'Ο κ. Ντοριό, βουλευτής κομμουνιστής του Σαιν-Ντενί, συνελέφθη με μερικούς συντρόφους του και πέραςε την Πρωτομαγιά στο τμήμα, παίζοντας κοντσέρτα με αυτούς.

—Στο Λονδίνο, έγιναν πολλές διαδηλώσεις και πολλές αντιπροσωπείες άεργων, ανδρών και γυναικών, έφθασαν από τα πιο απομακρυσμένα μέρη του 'Ηνωμένου Βασιλείου στην πρωτεύουσα. Αυτή ή καθόδος των άεργων, ονομάσθηκε ή ακάθοδος της πείνας!...

Και όσοι 'Ινδοί διακινούνταν στο Λονδίνο, δεν παρέλειψαν την ευκαιρία να κάνουν συλλογή, διατρέχοντας τους δρόμους της πρωτεύουσας με τεράστιες πινακίδες, που ζήτησαν, ώστε λίγο ούτε πολύ, την... ανεξαρτησία των συμπατριωτών τους!...

Οι γεωμανοί σοσιαλδημοκρατικοί και κομμουνιστές συγκεντρώθηκαν στο Σλόππλες και στο Αουτσαχάρεν του Βερολίνου. 'Ο άρχηγός των κομμουνιστών κ. Έρνστ Θέμαν έφεραν ελπίδα στην πλατεία των ανακτόρων, ή τάξι όμως δεν διασαλεύτηκε καθ' όλη την έκταση των συλλογήτριών.

—Λέγε γρήγορα!

—Να σας αναφέρω ότι επέστρεψαν οι συμπληθέντες λόχοι, δεύτερος και τρίτος εις ένα λόγο, εν της επείσεως αποδεκατισμένοι!...

—Πόσοι;

—Είκοσι άνδρες κι' ο έπλοχίας!...

—Κι' άλλος... κανείς;

—Κανείς άλλος.

Σήκωσε μπηκε μέσα, τρέχοντας κι' ο ύπασπιτής του συντάγματος.

—'Ηθε διαταγή να συμπετυχθούμε νοτιάτω!... Όπου να έρθουν τα κανόνια!... Τί κοίμα! Πέντε λεπτά ένωρίτερα νάχονταν ή διαταγή αυτή, δε θα χάνονταν κι' ο Χρηστίδης!...

—Προσοχή!... Ξεφώνησε με άγρια φωνή ο συνταγματάρχης, ενώ τα μάτια του φλέγονταν χαμάκι από άστρατές!

—Τούτο τάγμα πόρρωδες! Συμπετυσόμεθα!... Κι' ο 'Αλέκος;

Βγήκε ο συνταγματάρχης απ' τη σκηνή του εφίπνετης.

Ν. I. ΣΑΡΑΒΑΣ

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Η πρωτομαγιά, πέρας σε άκρα ήρεμιά, τόση στη Γαλλία, όσο και στης άλλες χώρες, χωρίς στα έκτακτα μέτρα που είχαν ληφθή παντού, προς τήρησιν της τάξεως.

—Έγιναν μερικές συλλήψεις στο Παρίσι, οι περισσότεροι όμως από τους συλληφθέντας απελεύθησαν και οι ξένοι διαδελτωται απελεύθησαν από τη Γαλλία. 'Ο κ. Ντοριό, βουλευτής κομμουνιστής του Σαιν-Ντενί, συνελέφθη με μερικούς συντρόφους του και πέραςε την Πρωτομαγιά στο τμήμα, παίζοντας κοντσέρτα με αυτούς.

—Στο Λονδίνο, έγιναν πολλές διαδηλώσεις και πολλές αντιπροσωπείες άεργων, ανδρών και γυναικών, έφθασαν από τα πιο απομακρυσμένα μέρη του 'Ηνωμένου Βασιλείου στην πρωτεύουσα. Αυτή ή καθόδος των άεργων, ονομάσθηκε ή ακάθοδος της πείνας!...

Και όσοι 'Ινδοί διακινούνταν στο Λονδίνο, δεν παρέλειψαν την ευκαιρία να κάνουν συλλογή, διατρέχοντας τους δρόμους της πρωτεύουσας με τεράστιες πινακίδες, που ζήτησαν, ώστε λίγο ούτε πολύ, την... ανεξαρτησία των συμπατριωτών τους!...

Οι γεωμανοί σοσιαλδημοκρατικοί και κομμουνιστές συγκεντρώθηκαν στο Σλόππλες και στο Αουτσαχάρεν του Βερολίνου. 'Ο άρχηγός των κομμουνιστών κ. Έρνστ Θέμαν έφεραν ελπίδα στην πλατεία των ανακτόρων, ή τάξι όμως δεν διασαλεύτηκε καθ' όλη την έκταση των συλλογήτριών.

—Λέγε γρήγορα!

—Να σας αναφέρω ότι επέστρεψαν οι συμπληθέντες λόχοι, δεύτερος και τρίτος εις ένα λόγο, εν της επείσεως αποδεκατισμένοι!...

—Πόσοι;

—Είκοσι άνδρες κι' ο έπλοχίας!...

—Κι' άλλος... κανείς;

—Κανείς άλλος.

Σήκωσε μπηκε μέσα, τρέχοντας κι' ο ύπασπιτής του συντάγματος.

—'Ηθε διαταγή να συμπετυχθούμε νοτιάτω!... Όπου να έρθουν τα κανόνια!... Τί κοίμα! Πέντε λεπτά ένωρίτερα νάχονταν ή διαταγή αυτή, δε θα χάνονταν κι' ο Χρηστίδης!...

—Προσοχή!... Ξεφώνησε με άγρια φωνή ο συνταγματάρχης, ενώ τα μάτια του φλέγονταν χαμάκι από άστρατές!

—Τούτο τάγμα πόρρωδες! Συμπετυσόμεθα!... Κι' ο 'Αλέκος;

Βγήκε ο συνταγματάρχης απ' τη σκηνή του εφίπνετης.

Ν. I. ΣΑΡΑΒΑΣ

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

—'Αχ παληκαίο!... έμυλλε ο πύρινος λόφος.

ΞΕΝΕΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΑΜΙΝΙ ΤΟΥ ΚΟΛΟΥΜΠΟΥΣ

Ο διάσημος αμερικανός δημοσιογράφος Ρόυ Πίνκρο, που μετέδιδε αεροπορικώς από τη Νέα Υόρκη στο Κολούμπους μόλις επληροφορήθη την πυρκαϊά της φυλακής, κάνει την πιστότερη και ζωηρότερη περιγραφή του δυστυχήματος, που εστοίχισε 320 νεκρούς και 300 τραυματίες. Την δημοσιεύουμε χωρίς να παραλείψουμε καμιά λεπτομέρεια του φοβερού αυτού δράματος που υπερβαίνει σε φρίκη ό,τι μπορούσε η φαντασία να μας επιτρέψει να υποθέσουμε.

«Αποστείλατε βοήθειαν. Φυλακή, περικλειούσα 4500 ανθρώπους, κυκλωμένη από πυρκαϊά. Υπάρχει φόβος μεγάλων συμφωρών. Ο Διοικητής ζητεί συνδρομήν των στρατευμάτων του Ιλινόις για να προλάβη την εξέγερσιν των φυλακισμένων...»

Αυτό το τρομακτικό άγγελμα έστειλε διά του ασυρμάτου ο υπ' αριθμόν 48,612 κατάδικος, κλεισμένος πολλά χρόνια στη φυλακή, συνεπεία ενός παθητικού δοματός.

Με τον πρώτο κώδωνα του κινδύνου, έτρεξε στη ραδιοσυσκευή που βρισκόταν στο βάθος του παρεκκλησίου. Και με διακεκομμένη φωνή, άρχισε την τρομερή περιγραφή, που θα επέτρεπε στους πιο απομακρυσμένους κατοίκους ασυρμάτου, να παραστούν άκρατοι του τρομακτικού δοματός.

«Τα πατώματα σωριάζονται το ένα ύστερα από το άλλο... Βοήθεια!... Άνθρωποι πίνουν στα κάγκελα, που είναι πυρακτωμένα. Τ' άφινουν και πέφτουν μέσα στο καμίνι... Ουδέποτε, ούγγι βγαίνουν από τα ερείπια... Τα ανθρώπινα κλουδιά σωριάζονται. Απηνθρακωμένα πτώματα πέφτουν στο κενό... Τα μαζεύουν... Τα τοποθετούν κατά σειρά στην αυλή... Πολλά δεν έχουν κεφάλι, ή πόδια, ή χέρια... Άνθρωποι ορμούν ανάμεσα στις φλόγες και στον καπνό και ανωνίζονται θαρραλέα για να σώσουν τους συντρόφους των... Πολλοί δεν ξαναγύρισαν... Ακούεται ένας τρομακτικός κρότος... Γκρεμίζεται ή στέγη, ή ξύλινη στέγη της παλιάς οικοδομής... Οι τριμυροί φυλακισμένοι που βρισκόνταν σ' αυτήν έφυγαν, πλακώθηκαν από τη στέγη οι ζωντανοί και οι πεθαιμένοι, όλοι μαζί... Βοήθεια!...»

Φθάνω αεροπορικώς στο Κολούμπους. Ο στρατός είχε περικυκλώσει την φυλακή, της οποίας τα περισσότερα κτίρια ήταν σκεπασμένα από τον καπνό. Φαινόταν σαν να ήταν πυρπολημένοι κι' ο ουρανός...

Στη μυρωδιά των καμένων δοκαριών, των αποθηκών του καρβουνίου και των απηνθρακωμένων τροφίμων, ξεχώριζε η διαπεραστική οσμή της καυμένης σάρκας...

Από έξω έτρεχαν χιλιάδες περίεργων, καθυστερώντας χωρίς να το θέλουν της βοήθειας που ερχόνταν από της γειτονικές πόλεις. Υπάλληλοι της φυλακής, πόλισμεν, πυροσβέστες, ιατροί, νοσοκόμοι, φοιτητάι του πανεπιστημίου του Κολούμπους, όλοι έσπευδαν. Το «κορόδι» του στρατού εμπόδιζε τους φυλακισμένους που έφευγαν από το καμίνι να αποδράσουν...

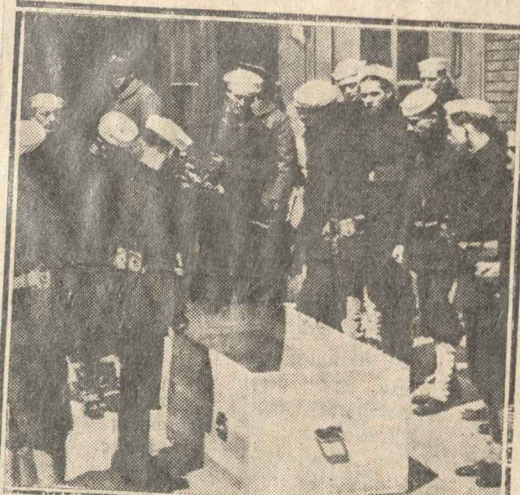
Η πυρκαϊά έγινε αντίληπτή στις 19 και 45' από την γυναικα του διευθυντού της φυλακής, την κυρία Ελισάβετ Τόμας, που λιποθύμησε άμέσως.

Η κόρη της, μίς Άμάντα, πιο γενναία, είχε δώσει το σύνθημα του κινδύνου. Αργότερα βοήθησε πολύ στη σωτηρία των φυλακισμένων. Ο πατέρας της έσπευσε να προλάβη τον πανικό.

Είπε δύσκολο να φαντασθώ την σοβαρότητα της κατάστασης. Ο άνεμος φυσούσε επάνω στην πυρκαϊά. Και λίγα λεπτά νωρίτερα είχαν κλείσει τα κελιά τους, που ήταν ερμητικά κλειστά, εκατοντάδες φυλακισμένους.

Ήταν κατά τετράδες πίσω από το άσπασμένο δίχτυ που τους απομονώνει... Μόλις είδαν τη φωτιά, έπληξαν της φωνής, ζητώντας βοήθεια. Οι φύλακες, νομίζοντας πως πρόκειται για καμιάν απόπειρα δραπετεύσεως, είχαν μείνει άποπτοι δραπετεύσαν ν' ανοίξουν δεν μπόρεσαν, γιατί η πυρκαϊά προκάλεσε τη διακοπή του αυτόματου ρεύματος, που κανονίζει το κλείσιμο όλων των κελιών.

— Πυρκαϊά!... πυρκαϊά!... Η φωνή τους γέμισαν τους διαδρόμους και αντήχησαν ως το κεντρικό κτίριο. Η φωτιά όμως, πιο γρήγορη κι' από της αγωνιώδεις κορυφές, είχε αρχίσει το έργο της.

Η μακάβρια τελειή που επανελήφθη 320 φορές, για την τοποθέτησιν των πτωμάτων στα φέρετρα.

Περώνοντας τα κελιά, τους κοιτώνες, το νοσοκομείο, έφθασε στο παλιό κτίριο της φυλακής, που κόρησε άμέσως. Η σπίθες κάλυψαν ολόκληρη τη φυλακή.

Αυτήν ακριβώς τη στιγμή διεδραματίσθη ένα από τα πιο ακατανόητα και πιο τρομακτικά επεισόδια της τραγωδίας του Κολούμπους.

Η διακοπή του ηλεκτρικού ρεύματος εμπόδιζε το άνοιγμα των κελιών του πυρπολούμενου διαμερίσματος, αυτά τα κελιά όμως είχαν κλειδαριές που μπορούσαν ν' ανοίχουν. Οι φύλακες έτρεξαν να φέρουν τα κλειδιά που βρισκόνταν, σύμφωνα με τον κανονισμό, στα χέρια των αρχιφυλάκων.

Τότε συνέβη μια απίστευτη σκηνή. Όταν οι καλύτεροι υπάλληλοι ζήτησαν τα κλειδιά από τον αρχιφυλάκα Ουόλκινσον, τα κλειδιά κατηγόρηματικά, λέγοντας ότι απαγόρευσε το άνοιγμα των κελιών, υπακούοντας σ' αυτήν αυστηρή διαταγή των ανωτέρων του.

Ένας από τους φυλακισμένους, που δεν ήταν κλεισμένος, ώρμησεν εναντίον του για λάκας, για να υπακούσουν στον ισχυρισμό αρχηγού τους, τον περικυκλώσαν, αντιμετωπίζοντάς τον επίθετοι.

— Βοήθεια!... Σώστε μας, φώναζαν οι κλεισμένοι... Ένας από τους φύλακες—που αργότερα

συνελήφθη και ειδικά—πυρπολούσε τον του στασισταίου και τον αμύνοντα για τον αρχιφυλάκα Ουόλκινσον, έπληξε να συζητή, να επεκταθεί τον συμό, να προλάβη την επανάστασιν των συένων... Έτσι γρήγορα πέφτει Πέντε λεπτά που προκίλισαν τα βενια και τον θάνατο τριακονών δυναν!

Ευτυχώς, δύο φύλακες έσπευσαν στο Ουόλκινσον και του άρπαξαν τα κλειδιά.

Πολύ άργα όμως. Η φλόγη εισέβαλε στα άνωτερα πατώματα της Καμινιά ανθρώπινη προσπάθεια, καμινιά κή πράξις, δεν μπορούσε να σώση τους δυστυχισμένους από την ροπή του πυρός. Το καμίνι, μέσα στο οποίο ήταν νομίζοντες διακομείς με τον άνεμο, ταίρια ένωσαν της δυνάμεις των πυρών από της φλόγες, σπάζοντας τα κελιά με τα γυμνα χέρια τους, ξεκολλώντας κάγκελα. Άδικα το προσωπικό της φυλακής, ένοιστοντας το έργο των πυροσβεστών, παθούσε ν' ανοίξη διόδο προς τα κελιά, όπου ακουγόταν ικετευτικές κραυγές.

Το κτίριο ήταν τόσο καλώς κλεισμένο, γρηστάθηκαν εικοσιπέντε λεπτά της πυρποροσθέντα για να παραβούν την πυρκαϊά τους τοίχους.

Στις 7 και 45' δόθηκε το σύνθημα κινδύνου. Καμιά διάσωσης όμως δεν πείν από της 8 και 10'.

Όταν ο αρχηγός των πυροσβεστών παθούσε να σπύη λάκκους στα ερείπια να αδειάσει τα κελιά, ένα τρομακτικό φέρε φάνηκε.

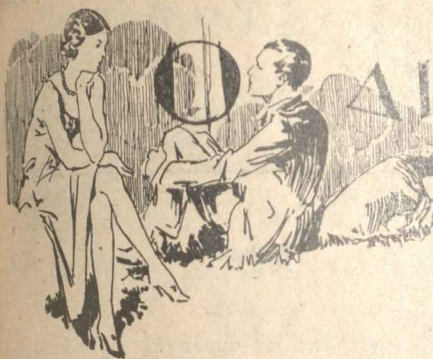
Έτοιμοθάνατοι, άλλοι καμμένοι ως το κεφάλι, άλλοι πνιγμένοι από τον καπνό που χεν εισέβαλε στο κτίριο, δεν καταρρίφθηκαν από της στίβας των πτωμάτων τους σκέπαζαν. Τα ζώα έτρεξαν άπιαστα, χιλιάδες φωνές ούλαξαν με θανάσιμα νύχια...

Ίδου τι πληροφορήθηκα, φάνοι: στη φυλακή του Κολούμπους. Ρώτησα πως ταίρησε η πυρκαϊά. Ήταν μοιρασμένη η πυρκαϊά. Άλλοι βεβαίως πως την φωτιά έβγαλαν οι φυλακισμένοι, που έπληξαν τα διμυρογνητή πανικός και να επιειστήσουν δραπετεύσουν. Αυτή την υπόθεσιν την βεβαιόσε αργότερα ή ανακάλυψε ένας δοματός βαχκος, μέσα σ' ένα ισχυρότερο. Τό απαντήσιν είχε ποτισθή με βενζίνη, καθώς βεβαιώνεται και ήταν ο δημιουργός της πυρκαϊάς.

Άλλοι όμως ισχυρίζονται πως έπαισε ταίρησε αίτιας μιας ηλεκτρικής έννοιας. Αυτή η διάδοσις κυκλοφόρησε σύντομα ταξύν των φυλακισμένων, που είχαν σπύνη τρώσει στο εσωτερικό του κύκλου των σχηματίζαν οι στρατιώται.

Αυτή η εδοσις, που ένδεχονεν να πεί και ανακρίβης, καθώς και τό γεγονος ότι ανούσαν εγκρίτως τα κελιά, μ' έκανεν σκεφτώ πως ασφαλώς οι έπιζησαντες δικαιο ή επιχειρούσαν κανένα κίνημα.

Και ή προβλέψιν μου δεν διεψεύσθη, καθώς θά δότε στο προσέχες φύλλον, θά δημοσιευθή το δεύτερον και τελευταίον μέρος της συνταρακτικής αυτής αφήγησιν.

Πρόσωπα:

Ραούλ... 28 ετών
Ζερμαίν... 17 ετών
Εννέα αδελφά του χορού. Η Ζερμαίν και ο Ραούλ κουβεντιάζουν καθημενί σε μιά γωνιά. Πρό ολίγου μόλις τελείωσαν το χορό.

Ραούλ.—Είπε ή τρίτη ήδη φορά δεσποίνε, που έχω την ευτυχία να χορεύω μαζί με το κοριτσάκι, φέτος τον χειμώνα, και βρίσκω πάντα την ίδια ευχαρίστησι.

Ζερμαίν.—Πάστε τουλάχιστον πως βρίσκετε μεγαλύτερη ευχαρίστησι. Αυτό θά ή-ταν πιο καλοκαυτινικό.

Ραούλ.—Νομίζετε;... Εγώ πάλι έχω την γνώμη πως αυτό θά ήταν καλοκαυτινικό, γι' αυτή τη φορά μονάχα... Όχι όμως και γι' αυτές άλλες...

Ζερμαίν.—Πράγματι. Είπα μιά κουταλιά. Μου τυχαίνει καμιά φορά, το βράδυ... Την ημέρα είμαι πολύ καλλίτερα... (Μικρή πίκσι). Σεις πως διασκεδάσετε;

Ραούλ.—Θαμμάτα! Δεν βλέπετε; Ζερμαίν.—Και ξέω από δω;

Ραούλ.—Τί θέλετε να πής; Ζερμαίν.—Θέλω να πώ δηλαδή, να, στη ζωή...

Ραούλ.—Ε, τότε ή διάθεσίς μου έδαρται απ' τον καιρό. Όταν είναι καλό—και είμαι εδωμος, όταν πάλι βρέχει είμαι θλιμένος...

Ζερμαίν.—Σε μένα συμβαίνει το αντίθετο. Δε μ' άρέσει ή καλοκαιρία. Ο ήλιος μού φέρνει στη σκέψη τον θάνατο...

Ραούλ.—Μήπως άνακατέψατε με την ειδολογία;

Ζερμαίν.—Καθόλου... Ραούλ.—Τα λόγια σας, εν τούτοις, ή ακριβείας σας...

Ζερμαίν.—Είπε ειλικρινείς... Έτσι απάντησα... Έτσι βλέπω τη ζωή, έχω...

Ραούλ.—Δεν την βλέπετε λοιπόν σαν ήτο τον άλλο κόσμο;

Ζερμαίν.—Όχι, και περηφανεύομαι μάλλον γι' αυτό. Σεις, την βλέπετε σαν τους άλλους;

Ραούλ.—Δεν ξέρω. Για να σας απαντήσω άποπε πρώτα να ρωτήσω τους άλλους πως την βλέπουν!

Ζερμαίν.—Δεν υπάρχει κανένας λόγος. Καθένας νοιώθει μόνος του εξ' ενοτικώς εννείν κοινότητας ή όχι... Έσεις είσθε «μπαλόνι»; Απαντήστε μου με ειλικρίνεια. Δεν είναι καμιά ντροπή αυτό...

Ραούλ.—Φοβούμαι πως τουναντίον, εί-νε μεγάλη ντροπή.

Ζερμαίν.—Τό παραδέχεστε, τουλάχιστον. Είπε κάτι ήδη κι' αυτό. Τί κάνετε αλήθεια στη ζωή; Τί επάγγελμα, θέλω να πώ, έχετε;... Μου τήχουν πη μά το ξέχασα...

Ραούλ.—Τίποτα. Άσχολουμαι στο να κη κάνω τίποτα...

Ζερμαίν.—Είστε μ' άλλα λόγια κτηματίας... Αυτό δεν είναι;

Ραούλ.—Ναι. Καμιά φορά οδηγώ και το αυτοκίνητό μου, πάω καμιά έκδρομή...

Ζερμαίν.—Δεν πιστεύω να καταναλώνετε πολλήν φαίην ουσίαν γι' αυτή τη δουλειά...

Ραούλ.—Είστε μ' άλλα λόγια κτηματίας... Αυτό δεν είναι;

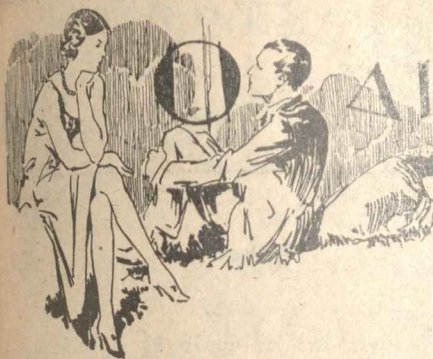
Ραούλ.—Ναι. Καμιά φορά οδηγώ και το αυτοκίνητό μου, πάω καμιά έκδρομή...

Ζερμαίν.—Δεν πιστεύω να καταναλώνετε πολλήν φαίην ουσίαν γι' αυτή τη δουλειά...

Ραούλ.—Είστε μ' άλλα λόγια κτηματίας... Αυτό δεν είναι;

Ραούλ.—Ναι. Καμιά φορά οδηγώ και το αυτοκίνητό μου, πάω καμιά έκδρομή...

Ζερμαίν.—Δεν πιστεύω να καταναλώνετε πολλήν φαίην ουσίαν γι' αυτή τη δουλειά...

Πρόσωπα:

Ραούλ... 28 ετών
Ζερμαίν... 17 ετών
Εννέα αδελφά του χορού. Η Ζερμαίν και ο Ραούλ κουβεντιάζουν καθημενί σε μιά γωνιά. Πρό ολίγου μόλις τελείωσαν το χορό.

Ραούλ.—Είπε ή τρίτη ήδη φορά δεσποίνε, που έχω την ευτυχία να χορεύω μαζί με το κοριτσάκι, φέτος τον χειμώνα, και βρίσκω πάντα την ίδια ευχαρίστησι.

Ζερμαίν.—Πάστε τουλάχιστον πως βρίσκετε μεγαλύτερη ευχαρίστησι. Αυτό θά ή-ταν πιο καλοκαυτινικό.

Ραούλ.—Νομίζετε;... Εγώ πάλι έχω την γνώμη πως αυτό θά ήταν καλοκαυτινικό, γι' αυτή τη φορά μονάχα... Όχι όμως και γι' αυτές άλλες...

Ζερμαίν.—Πράγματι. Είπα μιά κουταλιά. Μου τυχαίνει καμιά φορά, το βράδυ... Την ημέρα είμαι πολύ καλλίτερα... (Μικρή πίκσι). Σεις πως διασκεδάσετε;

Ραούλ.—Θαμμάτα! Δεν βλέπετε; Ζερμαίν.—Και ξέω από δω;

Ραούλ.—Τί θέλετε να πής; Ζερμαίν.—Θέλω να πώ δηλαδή, να, στη ζωή...

Ραούλ.—Ε, τότε ή διάθεσίς μου έδαρται απ' τον καιρό. Όταν είναι καλό—και είμαι εδωμος, όταν πάλι βρέχει είμαι θλιμένος...

Ζερμαίν.—Σε μένα συμβαίνει το αντίθετο. Δε μ' άρέσει ή καλοκαιρία. Ο ήλιος μού φέρνει στη σκέψη τον θάνατο...

Ραούλ.—Μήπως άνακατέψατε με την ειδολογία;

Ζερμαίν.—Καθόλου... Ραούλ.—Τα λόγια σας, εν τούτοις, ή ακριβείας σας...

Ζερμαίν.—Είπε ειλικρινείς... Έτσι απάντησα... Έτσι βλέπω τη ζωή, έχω...

Ραούλ.—Δεν την βλέπετε λοιπόν σαν ήτο τον άλλο κόσμο;

Ζερμαίν.—Όχι, και περηφανεύομαι μάλλον γι' αυτό. Σεις, την βλέπετε σαν τους άλλους;

Ραούλ.—Δεν ξέρω. Για να σας απαντήσω άποπε πρώτα να ρωτήσω τους άλλους πως την βλέπουν!

Ζερμαίν.—Δεν υπάρχει κανένας λόγος. Καθένας νοιώθει μόνος του εξ' ενοτικώς εννείν κοινότητας ή όχι... Έσεις είσθε «μπαλόνι»; Απαντήστε μου με ειλικρίνεια. Δεν είναι καμιά ντροπή αυτό...

Ραούλ.—Φοβούμαι πως τουναντίον, εί-νε μεγάλη ντροπή.

Ζερμαίν.—Τό παραδέχεστε, τουλάχιστον. Είπε κάτι ήδη κι' αυτό. Τί κάνετε αλήθεια στη ζωή; Τί επάγγελμα, θέλω να πώ, έχετε;... Μου τήχουν πη μά το ξέχασα...

Ραούλ.—Τίποτα. Άσχολουμαι στο να κη κάνω τίποτα...

Ζερμαίν.—Είστε μ' άλλα λόγια κτηματίας... Αυτό δεν είναι;

Ραούλ.—Ναι. Καμιά φορά οδηγώ και το αυτοκίνητό μου, πάω καμιά έκδρομή...

Ζερμαίν.—Δεν πιστεύω να καταναλώνετε πολλήν φαίην ουσίαν γι' αυτή τη δουλειά...

Ραούλ.—Είστε μ' άλλα λόγια κτηματίας... Αυτό δεν είναι;

Ραούλ.—Ναι. Καμιά φορά οδηγώ και το αυτοκίνητό μου, πάω καμιά έκδρομή...

Ζερμαίν.—Δεν πιστεύω να καταναλώνετε πολλήν φαίην ουσίαν γι' αυτή τη δουλειά...

Ραούλ.—Είστε μ' άλλα λόγια κτηματίας... Αυτό δεν είναι;

Ραούλ.—Ναι. Καμιά φορά οδηγώ και το αυτοκίνητό μου, πάω καμιά έκδρομή...

Ζερμαίν.—Δεν πιστεύω να καταναλώνετε πολλήν φαίην ουσίαν γι' αυτή τη δουλειά...

ΣΤΟ ΧΟΡΟ...

Henri Lavedan

της φασαρίας...

Ραούλ (με μεγάλη ευγένεια).—Άρχιζε ή μουσική... Μήπως θέλετε να χορέψουμε αυτό το χορό;

Ζερμαίν.—Είπε πολλός κόσμος. Προτιμώ να κουβεντιάζω...

Ραούλ.—Ευχαριστώ. Ζερμαίν.—Δεν υπάρχει λόγος να ευχαριστήτε. Προτιμώ την συντροφιά σας γιατί απλούστατα κουβεντιάζετε καλλίτερα απ' ό,τι χορεύετε...

Ραούλ.—Τότε σιωπάω και σας άκούω. Ζερμαίν.—Έλάτε τώρα, άσπστε τους θυμούς... Δεν φταίω εγώ αν σας θυμώνω...

Είπε το ύφος μου τέτοιο... Στο βάθος όμως είμαι πολύ καλή... Έτσι μου λέγει κι' ο

Ο ήλιος μου φέρνει στη σκέψη το θάνατο.

παπας όταν πηγαίνω να ξεμολογήσω...

Ραούλ.—Έξομολογείσθε; Ζερμαίν.—Όχι τώρα πιά, άλλοτε όμως, όταν ήμουν μικρούλα, τόλμα κι' αυτό.

Ραούλ.—Και γιατί πάψατε; Μήπως μεγαλώνοντας, έπαύσατε να πιστεύετε με την ίδια θερμότη;

Ζερμαίν.—Καθόλου. Τουναντίον μάλλον, τώρα είμαι περισσότερο έρωσ θρησκα...

Σεις όμως... Βέβαια δεν θά ξεμολογήσατε. Πού να τα βγάλετε πέρα... Θάχετε τόσα...

Ραούλ.—Τί; Ζερμαίν.—Αμαρτήματα.

Ραούλ.—Δεν νομίζετε πως είναι πολύ περισσότερο η συζήτας που κάνουμε;

Ζερμαίν.—Και τί μ' αυτό. Αν μάς άκουσε κανείς θά είχε πολλά να διδαχθή. Πρώτον να το έγω νομίζω ότι μά γυναικα έναν μόνο εξομολογητή μπορεί νάχη...

Ραούλ.—Κι' αν δεν είναι παντρεμένη; Ζερμαίν.—Όρελίες να περμένη...

Ραούλ.—Σεις, δεσποίνε, έχετε μεγάλα έπιθυμώ να παντρευτήτε;

Ζερμαίν.—Έτσι κι' έτσι. Δέ μοιάζω πάντως με της διάφορες φίλες μου που λένε νουν άνοητοι, να της πουν «κνείες».

Ραούλ.—Έχετε δικαίωμα να είσθε πολύ δασυλή...

Ζερμαίν.—Γιατί; Ραούλ.—Δυσκολότερη απ' της άλλες.

Ζερμαίν.—Και πάλι σας ρωτώ: γιατί; Ραούλ.—Γιατί είσθε ανώτερη απ' αυτές.

Ζερμαίν.—Δεν είναι αλήθεια. Και πού το έχετε σεις αυτό;... Ευτυχώς δεν έχω τέτοιες ιδέες... Δεν υπάρχει μάλιστα πρόγμα που μου είναι τόσο αντιπαθητικό, όσο οι ανώτεροι άνθρωποι!...

«Έννοια σας, κι' όταν παντρευτώ θά διαλέξω κανέναν άνθρωπο σαν όλους τους άλλους, κατώτερο μάλλον παρά ανώτερο...»

Ραούλ.—Προσέξτε... Θάρχισετε να μου δίνετε έλπίδες!...

Ζερμαίν.—Αν σας ήξερα κατά βάθος δεν είναι και έντελως άπίθανο να μου άρέσατε. Μην παρεξηγήσετε όμως τα λόγια μου...

Ραούλ.—Μη φοβείσθε, δεσποίνε! Ζερμαίν.—Τί άνθρωπος είσθε; Μ' άφίνετε να σας κάνω μιά λεπτομερή ανάκρισι;

Ραούλ.—Ευχαριστώ. Ζερμαίν.—Είσθε καλός;

Ραούλ.—Ναι. Ζερμαίν.—Μιά άπόδειξι.

Ραούλ.—Έχω πέντε σκυλλιά. Ζερμαίν.—Αυτό είναι πολύ καλό για λογαριασμό σας. Είσθε οίκονόμος;

Ραούλ.—Κάθε άλλο. Είμαι σπάταλος. Ζερμαίν.—Παίζετε χαρτιά;

Ραούλ.—Όχι. Τόμπολα μόνον. Ζερμαίν.—Είσθε νευρικός;

Ραούλ.—Τουναντίον. Μπορώ να σας περιμένω σ' ένα ραντεβού επί δυό ώρες, χωρίς να με ιδίστε νευριασμένο... Άρκεί νάβρεθε...

Ζερμαίν.—Από άπόψεως υγείας; Ραούλ.—Σιδερένιος.

Ζερμαίν.—Από άπόψεως χαρακτήρος; Ραούλ.—Χρυσός...

Ζερμαίν.—Σας άρέσει ή κοσμική ζωή; Ραούλ.—Λίγο, γιατί είμαι μόνος και βαρεμένος. Αν ήμουν όμως ζευγαρωμένος...

Ζερμαίν.—Άρκει. Και πόση περιουσία έχετε;

Ραούλ.—Έχω εισόδημα 50,000 λιβρών. Τίποτε άλλο έχετε να με ρωτήσετε;

Ζερμαίν.—Όχι... Σας δίνω άφεσι... Ραούλ.—Και τί θά λέγατε αν σας έξομολογούσα τώρα και γι' αυτά;

Ζερμαίν.—Δεν θά χαλασεύσατε πολύ. Θά σας τα πώ πριν με ρωτήσετε. Είμαι 17 χρονών. Έχω τρία όνοματα. Ζερμαίν, Κλάρε, Λουίζα. Έχω προίκα 400,000 φράγκων...

«Όλα τα έλατώματα του χρόνου... Δεν είμαι ώραια...»

Ραούλ.—Άρκει. Λέτε ψέματα. Ζερμαίν.—Σας απαγορεύω να με διακόψετε. Συνεχίτω. Έχω λοιπόν όλα τα έλατώματα, νομίζω όμως πως δεν είμαι κακή.

Ραούλ.—Είσθε και όμορφη και καλή. Ζερμαίν.—Συγγνώμη όλο τον κόσμο και είμαι αναντίον της θανατικής ποινής.

Ραούλ.—Με συγκινήσατε, δεσποίνε... (Μικρή πίκσι). Θά πάτε την ερχόμενη Πέμπτη στους Μαλαρμυά;

Ζερμαίν.—Ναι... Ραούλ.—Θά χορεύετε μαζί μου;...

Ζερμαίν.—Ναι. Μην κουραστήτε όμως στο τέλος χορεύοντας τόσο μαζί μου...

Ραούλ.—Καθόλου. Σας είμαι μάλλον ευγνώμων. Θά κουβεντιάζουμε δε και σοβαρά, πού σοβαρά, δεν εί'ν' έτσι;...

Ζερμαίν.—Ν

M. La Tour

ΤΟ ΣΗΜΑΔΙ

Περώνοντας μέσα απ' την πρωινή ομίχλη οι στρατιώτες της αποστολής, έκαναν ένα δρόμο δώδεκα χιλιομέτρων, που χώριζε τον καταυλισμό από τον τόπο της σκοποβολής.

Ήταν φθινόπωρο. Τα μεγάλα ξανθοκόκκινα δέντρα μαδούσαν θλιβερά και τα πεθαμένα τους φύλλα στρώνονταν χίμω σε χρυσό χαλί.

Την εποχή αυτή του χρόνου, ανάμεσα στο διάστημα που θ' απολυθώ κλάσις και θα έλθουν οι νέοι κληρωτοί, όποτε οι καταυλισμοί είναι σχεδόν άδειοι, αυτή η δουλειά τους έδινε ζωή και ήταν γεμάτοι χαρά γιατί ξεφύγανε λίγες ώρες από τα μονότονα καθήκοντα της εσωτερικής ύπηρεσίας.

Γιατί λοιπόν ό ένας τους στέκονταν επίμονα σιωπηλός με τα μάτια κατεβασμένα κάτω; Μέσα στην τόση χαρά και στην τόση ευθυμία φαινότανε σαν να μην άκουγε και να μην έβλεπε τίποτα. Ήταν σαν χαμένος μέσα σε μια βαθειά και πονεμένη όνειροπόλση.

Σταμάτησαν μπροστά σ' ένα χωριό να ξεκουραστούν και η φωνή των ξανάφεραν στον έαυτό του. "Όλοι έκαναν να μπουν σ' ένα καπνείο να πάρουν καπνί.

— Δοκίμω, δέν έρχεσαι;
— Όχι. Δέν διψώ.

Ήταν ένας νέος ψηλός και δυνατός, 24 χρονών με αυστηρά χαρακτηριστικά. Το βλέμμα του ήταν γλυκό μαζύ κι' αποφασιστικό. Σαν έμεινε μόνος στο δρόμο, κάθισε στην άκρη ενός γκρεμού και αφού βεβαιώθηκε πως δέν τον έβλεπε κανείς από τους συντρόφους του, έβγαλε από την τσέπη του χιτωνίου του ένα φακέλλο, όπου ένα άσπρηθιστο χέρι είχε χαραχθεί αυτές της λέξεις:

Κον Κωνσταντ Μαρσεάλ
στρατιώτη... του παζικού δου λόχου

Ο φακέλλος είχε τέσσερις σελίδες γραμμένες με το ίδιο γράψιμο. Αμέσως το βλέμμα του στρατιώτη στρέψε στις τελευταίες γραμμές. Να τί έλεγαν:

«...Επί τέλους, αγαπημένο μου παιδί, δέν έχω τίποτα άλλο πιά ενδιαφέρον να σου πω. Η Ζωρζέτ, η κόρη του φουρνάρου του Δεμπλάν, παντρεύεται την έρχομένη Παρασκευή με τον Γιάννη Φορτέν, από την Όλνι, και οι γονείς τους είναι πολύ ευχαριστημένοι μ' αυτό. Η μαμά σου και γώ σε φλούμε και ελπίζουμε πως θα περάσεις χωρίς καινούργιες στενοχωρίες αυτούς τους τελευταίους δυό μήνες.

Λουί Μαρσεάλ.
— Την έρχομένη Παρασκευή, φώναζε. Σήμειρα!...

Δάκρυα του ήρθαν στα μάτια. Έξακολουθούσε να βλέπει το χαρτί, σκύβοντας με λύπη το κεφάλι και σε μια στιγμή υιά δόκλωση τσέλιδα της ζωής του ξαναζωντανέψε στη δύμψη του.

Ήτανε στον τελευταίο θερισμό. Είχε πάρει άδεια ενός μηνός για να βοηθήσει λίγο τους δικούς του και να τους δώ. Στο μικρό οικογενειακό χωριό ξανάβρε πιο μεγάλη και πιο ευρύχωρη την Ζωρζέτ Δεμπλάν, την κόρη ενός γαιοκτήνη του πατέρα του, την παλιά του φίληναδούλα.

Όταν την πρώτη μέρα που έφτασε στο χωριό, πήγε να χαιρετήσει όλους τους παληούς του φίλους, πήγε και στο φουρνάρικο. Μπαίνοντας στάθηκε άφωνος απ' την έκπληξη στο αντίκρουμα της ξανθής κοπέλλας που τον κύταζε χαμογελώντας και του έδινε με αγάπη το χέρι, με άπορία για την τόση του σαστισιά.

Από τότε κάθε μέρα την ξανάβλεπε πού και βράδυ. Και τη βράδυ της εθνικής γιορτής αποφάσισε να μιλήσει.

Η νύχτα είχαν έρθει πούν μια ώρα. Είχαν χορεύσει στην πλατεία του χωριού, κάτω από

τους ήχους ενός παραπονιάρικου βιολιού. Η ζωγράδα του χορού τους είχε διαγείρει. Ο Κωνσταντ είχε δώσει το μπράτσο του στη Ζωρζέτ και την ένοιωσε να σφίγγεται όλο-κληρή κοντά του, τρέμοντας από τη συγκίνηση. Και τότε με χαμηλή φωνή, με τύχη και ακουστόν από τους γέροντες που προχωρούσαν, ύμολόγησαν τον έρωτά τους και στη στρίψιμο του δρόμου εκείνος την έφίξε στην αγκαλιά του και την φίλησε. Από τότε, όλες της τελευταίες μέρες της άδειάς του Κωνσταντ, κατέστρωναν το μέλλον τους σύμφωνα με τα όνειρα που έκρυβαν η νέες τους καρδιές.

Μετά ήθελε η μέρα του χωρισμού

δίες και συμφώνησαν να μη φανερώσουν τίποτα ως την επιστροφή του απ' το στρατό. Ός τότε θα περιμεναν με ύπομονη και μόλις θα γύριζε θα παντρεύονταν όσο μπορούσαν πιο γρήγορα. Μετά ήθελε η μέρα του χωρισμού.

Η Ζωρζέτ στην αρχή κράτησε τον λόγ της. Για πολλούς μήνες τούγχαζε τακτικά μεγάλα γεμάτα άγάπη γράμματα, που ήταν η παρηγοριά του πονεμένου του στρατιώτη. Μα σιγά-σιγά, τα γράμματα έγιναν αρηά και σύντομα. Και όταν μείνανε τρεις μήνες για ν' απολυθώ, δέν ξαναπήρε γράμμα. Η καρδιά του αγωνιούσε μήπως η Ζωρζέτα του έπαθε καμιά άρρωστεια ή κανένα δυστύχημα. Και για να μάθει ρώτησε τους γονείς του, όπως θα ρωτούσε για το κοντότερο πράγμα, τί κάνουν οι γείτονές τους. Και εκείνος του άπαντρησαν πως η Ζωρζέτ αρραβωνιάστηκε πριν λίγο καιρό με τον γιό ενός πλουσιού κτηματία και πως θα παντρεύτανε το τέλος του χρόνου...

Σαν το διάβασε ό Κωνσταντ έκανε σαν τρελός. Ο χωρισμός μεγάλωσε τον έρωτά του και ξαφνικά όλες του η ελπίδες φυλλορρόσαν μ' αυτή την άπαιστη είδηση. Και το ίδιο βράδυ, χωρίς να σκεφτεί τίποτ' άλλο, εγκατέλειψε το σύνταγμα του. Έπειδή δέν είχε άρκετά τσόφια, αναγκάστηκε να πηγαίνει από μικρούς σταβούς. Δέν ήξερε ούτε τί θα έκανε. Ένα μόνο ένοιωσε: πως η ευτυχία του γινότανε, πως του την έκλεβαν και ήθελε να την υποσπαστεί. Έτσι, πήγε πολύ δρόμο, όλόκληρο. Κοιμώταν στους άχυρώνες και μόλις έβλεπε κάτι στο στόμα του. Ούτε καν του

περνούσε από το μυαλό το τί θ' έκανε αν τον έπαιναν, πράγμα που του συνέβη τεταρτή μέρα. Εύτυχως ήταν κοντά θεωρήθηκε λιποτάκτης. Τον έπαιναν στο σώμα σαν κακοποιό και άκουσε στη φυλακή, όπου χάρι στην καλή γωγή έμεινε μόνο έξι ήπτα μέρες.

Όταν βγήκε από τη φυλακή, πάλι μέρα για ν' απολυθώ η κλάσις του. μως ήταν υποχρεωμένος να συμπληρώσει το χρόνο της θητείας που πέρασε στη φυλακή. Έτσι δέν του έλειπε πια πικρα. Γιατί αν δέν έκανε την άρνησή του, θα έφτανε κι' αυτός όπως οι άλλοι και ίσως να μπορούσε να συμπληρώσει αυτό που τον απέλειπε.

Στο μεταξύ η άναγκαστική τελείωση του στρατιώτη ξανάχρισαν την πορεία του. Κρασί τους είχε φέρε στο χέρι και η γούδια ξανάχρισαν, ενώ ό ήλιος γρήγορα ούιχλη και έριχνε της πρώτης του τρύφης.

Ο Κωνσταντ ξανάχισε την άρνησή του. "Όλα είχαν πιά τελειώσει. Σε λίγες η Ζωρζέτ θα ήταν γαμήνη για πικρα και όταν θα ξαναγύριζε δέν θα να χαμογελούσαν δυό όμοια μύια και κλαψάφ θα έφτανε. Ένοιωσε την άρνησή του. Όσο δέν άδυνατο να αρνηθεί, τόσο άδυνατο να αρνηθεί. Μόρια του, όποτε δέν μπορούσε να αρνηθεί, τα δάκρυα που του πλημμύριζαν τα μάτια έσκυβε το κεφάλι για να τα κρύψει από τους συντρόφους του. Την ώρα που περνούσε την εκκλησιά ενός χωριού, άναμπε.

Αναγνώρισε το χωριό του και βρέθηκε στα στην τελετή για την οποία έλειπε στην Ζωρζέτ του την αγαπημένη, η οποία λευκοφορεμένη το νάρθηκα και πίσω από το πλήθος των καλεσμένων και μετά από τους και τους αγαπημένους του γονείς, ρούμενους για την ευτυχία της μελλοντικής ειδανς να γεννηθώ και να μεγαλώσω τους. Και η καρδιά του σπασίσε και στον ήχο της ξαναζωντανέψανε όλες τις γλιές παιδικές αναμνήσεις.

Αλλά έβρισαν στον τόπο της σιωπής. Ένώ οι σκοποι χάνονταν πίσω από τους το σμαδιαί για να επιβλέψουν τον ορό, δρόμους, για κάθε ένδεχόμενο, ό Κωνσταντ και οι σύντροφοί του έστησαν μεγάλα στενα γερμάτα στόγους, που σε λίγο θα τους τρυπούσαν και θα τους έλιναν η σιωπή της των εφείδων, που είχαν μαζέψει γράμμη της σκοποβολής κι' έπαιναν όλη την ώρα.

Σε λίγο το σάλπισμα άπροντο στην άκρη και οι άνδρες της αποστολής κατέβηκαν γαντάκι που ήταν σκαμμένο χύμα από τα μάδια και πάνω απ' αυτά ψάλλωναν τις μαίες των. Σ' ένα δεύτερο σάλπισμα η σιωπή κατέβηκε. Το πόρ είχε χαλάσει ο έσορό κρότο ή πρώτη υπαρχία έπαινε στους στόγους, ενώ οι σημαδευτές έβγαζαν τα σημάδια.

Ξαφνικά ένας απ' αυτούς πνιχτός πείνι προλάβουν να τον κρατήσουν, πνιχτός από το λόγο, πίσω από ένα σημείο να χάζηκε.

Της σημαίες, της σημαίες, φώναζε ο ένας. Της σημαίες... Σημάστε της σημαίες... Όλα τα χέρια τομολογιαμένα σημάστες κοντάρια των σημαιών. Αλλά ήταν πιά γά. Η δεύτερα υπαρχία ξαναπήρε. Και ξαφνικά, σφίγγοντας το πανί του σημάστες, λισμένο στο αίμα που έβγαζε απ' το πνιχτό από σφαίρας στήθος του, το πνιχτό Κωνσταντ Μαρσεάλ έπιασε στη μέση του ταροδιμμένων σημαδευτών.

ΜΑΞΙΜΟΣ ΔΑ ΤΟΥΡ

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

HENRI ARDEL

ΟΤΑΝ ΡΟΔΙΖΗ Η ΑΓΑΠΗ

[Τά προηγούμενα.—Ο Ρισάρ ντε Βοδρά δέν άπέρχε παρ όνα καπνίσαιο για την ποιητική του 'Αρβενέσκο. Όταν αυτή η άσθησιακή και ιδιότροπη γυναίκα τον έγκατέλειπε, ό Ρισάρ για να την εκδικηθώ και να ξεχάσει παντερεύτηκε την ζωντανή αντίθεσή της, την όραία Ζιλιάνα ντε Τρεβενέκ. Συμβαίνει την σύζυγό του μιά δέν μπορεί να ξεχάσει την 'Αρβενέσκο που προσπαθεί να τον ξανασύρει στα νερά της, τώρα που τον βλέπει να της κάνει τον διάφορο. Μιά μέρα συναντήθηκαν σ' ένα πάρκο. Η Ζιλιάνα γνωρίζεται με την Κατερίνα].

16.

(Η συνέχεια)

—Ναι... Υπάρχουν τόσα πράγματα στο έδαφος αυτών των ματιών!... Δέν βλέπετε ότι δια τα γυναικεία πορτραίτα της άγγλικής σχολής με τα κλεισμένα χείλη των... με τα χαμηλωμένα βλέφαρα... φανερώνουν καταλύη και τη ράτσα των διαμορφωμένων, των αίστητων και θεληματικών που μιά δυνατή εσωτερική ζωή της οδηγεί και που δέν έμιαστέυονται ποτέ τα μυστικά τους;

—Ποτέ!... Δέν μπορούμε να πούμε γά της δικής μας, της γαλλικής προσωπογραφίας... Έχετε όλοσδιόλου δική... Σ' αυτές έδω... Και έδειχνε τα όρατα φιλόδοξα πλάσματα, τα ποικιλοτρόπια και θαμμένα, με τους άνοητους λαμούς, και της γαυλάντες των λαοσπιδών τους...

—Σ' αυτές έδω, όπως φαίνεται, η έσωτερική ζωή είναι μηδέν. Μα πως έχουν το χάρισμα να είναι άφωτισμένες όλοκληρες στην έσωτερική ζωή!... Δέστε τα μάτια τους... Είναι γλυκείνια, έξυπνα... και τα λοιπά!... Μα θαλά... Πόσο σπάνια! Κι' ατάξτε αυτήν έδω, με την άνασχημένη μυτούλα, με τα ποικιλά μάτια και τα καλοβαμμένα μάγουλα... Είναι άλλωστε τριχαριτωμένη...

Η Ζιλιάνα τον σταμάτησε μ' ένα χαμόγελο: —Δέν σάς φαντάζομουνά τόσο εύαίσθητο στις χάρες των όμοιων κυριών του παληού καπνιστή! Είναι αλήθεια πολύ κολεκτακό γι' αυτές να έχουν θαυμαστά και όταν όσώμα δέν είναι παρ άνωχες είδόνες!... Και στη ζωή της η περισσότερες αγαπήθηκαν, άγαστήθηκαν τελεία!... Ασφαλώς στάθηκαν τρισυνηγμένες...

—Τρισυνηγμένες, γιατί;... γιατί αγαπήθηκαν η γιατί η ιδιες άγάπησαν με πάθος τουλάχιστο, η περισσότερες;

—Γιατί αγαπήθηκαν... Είναι μιά τόσο σάμα ευτυχία!

—Όχι! άπάντησε ό Μορλάντ δυνατά, σαστισμένος κι' ό ίδιος απ' τον τόνο του. Γιατί τόσος σκεπτικισμός;

Και ό Ρισάρ της είχε κάνει την ίδια ερώτηση, λίγες μέρες πριν... Και για τον Μορλάντ όρισε την ίδια άπάντηση, μιά άπάντηση πολύ πιο άληθινή απ' όση ήταν δυνατό να φαντασθώ εκείνος:

—Ο σκεπτικισμός μου... για να μιλήσω σαν κι' εσάς... είναι το αποτέλεσμα της πείρας που χροστά στη ζωή μου έδω, στο Παρίσι.

Το φωτεινό πρόσωπό της σκοτεινέκανε. Σαν άκουσε να περπατά...

Κι' εκείνος ξαναόρισε προσπαθώντας να φανεί διάφορος:

—Όποτε στη Βρετάνη είχατε άλλη ιδέα για την έρωτα;

—Εκεί ήμουν, το καταλαβαίνω τώρα, τόσο άθωα και άρελή σαν ένα μικρό-μικρό κορίτσιο. Ζούσα σ' ένα όνειρο πιστεύοντας με τα σπαστά μου ότι οι άνδρες της εποχής μου, όποις κι' άνδρες των περασμένων καιρών, άνδρες άπολιτιστικά στις κνίδες των λογισμών των, και είχαν κλειστά τα μάτια για κάθε άλλη γυναίκα... Μαντεύετε πόσα όνειροπολήματα ά-

ναγνάστικα ν' άφήσω!

Σταμάτησε ένα λεπτό. Και πιο σιγά, σαν να μονολογούσε ό Μορλάντ την άκουσε να ψιθυρίζει:

—Αν και δέν φαντάζομουνά ποτέ ότι είναι τόσο σκληρό, να κάνει της φανταστικές ελπίδες του...

Περπάτησαν λίγο σιωπηλά. Ο Λικ δέν τολμούσε να μιλήσει... Μα η Ζιλιάνα ξανάπε —και στο χαμόγελο π' άνέθηκε στα χείλη της άπέρχε μια ειρωνική μελαγχολία...

—Τώρα καταλαβαίνω καλύτερα την ζωή. Και ξέρω—γιατί συχνά το πρόσβα στον κόσμο

—Έλατε να όητε κάτι τι όραίο...

που έγινε δικός μου—πόσο δυνατά πρέπει να παλαίψουν η γυναίκες που θέλουν να είναι πάντα η άγαπημένη. Στο μυαλό της έπεταχτηκε την ποιητική της. Μιά μέρα, άναμπε, ένοιωσε να δέν είχαν άπάντησή, και κύταζε τον Ρισάρ... Που να ήταν... Στο Μαρού;... Ίσως, ακόμα να συναντούσε εκεί-κάτω την ποιητική της. Στο μυαλό της έπεταχτηκε όλοσδιόλου το λεπτό πρόσωπό με τα γαλανά μάτια κάτω απ' το σκοτεινό χέλιμα των μαλλιών, αυτά τα μάτια που είχαν, άναμπε, μια μελαγχολία, ένα τόσο παρξένο βλέμμα, λές και σε καλόνταν χαιδεύει, προσπαθώ...

Έτσι κύταζε άναμπε και τον Ρισάρ όταν σταματούσε κοντά σ' αμάξ της... Το άμα άνέθηκε στα μάγουλά της και άναστήρισε σαν να την πόνεσε μιά κορυφή πλνή.

Ο Μορλάντ γύρισε κοντά της και της έλεγε:

—Έλατε να όητε κάτι τι όραίο...

Η σκέψη της είχε πετάξει τόσο μακριά που παραξενεύτηκε σαν τον άκουσε. Τα βλέφαρά της άνοηγόνισαν έλαφρά και φάνηκε σαν να έμιασσε:

—Που είναι;... Θα το δώ και έπειτα θα σάς πω άντίο. Άδριανα να κοιτάζομαι.

Την περιόβλε με το βλέμμα εκείνου που η Ζιλιάνα νόμισε ότι διάβαζε στην ψυχή της μιά για ένα λεπτό μόνο έπειτα άπάντησε μ' ένα χαμόγελο:

—Κι' εγώ ποι νόμίζα ότι ποτέ δέ θα κοιμαζόσαστε!

—Γιατί;

Τόν χαϊρένησε μ' ένα έλαφρό κίνημα της κεφαλής που κρατούσε της άποστάσεις.

—Έχει ενδιαφέροντα πράγματα έδω, δέν

είν' έτσι; του έλεγε.

—Όραία... πολύ όραία! Αισθάνεται κανένας μέσα του μιά ψυχή του 18ου αιώνα!... Δέν σάς ζητώ νέα για τον Βοδρά, κυρία... Τον συνάντησα χτες το πρωί, στο Μαρού.

—Ναι, πηγαίνει ίσπασία κάθε πρωί.

—Ήταν κατεβαμένος απ' τ' αλόγο του όταν τον είδα και στεκόταν κοντά σ' αμάξ της ποιητικής 'Αρβενέσκο—που κι' αυτή είναι μιά ταχτική του πρωινού περιπάτου. Αυτό πολύ φυσικά μου έξηγγισε γιατί ό Ρισάρ δέν με είδε, ενώ στεκόμουν πέντε μέτρα μα κάτω απ' αυτόν!

Με ειρωνεία που μισούβνε το χαμόγελό της η Ζιλιάνα άπάντησε:

—Φαντάζομαι ότι δέν παραξενεύσαστε που δέν έχετε πέραση μπρος στην ποιητική 'Αρβενέσκο;... Ο σέξυγός μου την θαυμάζει πολύ και σαν γυναίκα και σαν ποιήτρια, και πάντα, αλήθεια, είναι ένθουσιασμένος όταν την συναντά... Μα θα τον είδοσώ πος όταν κουνεβιτάει μαζί της γίνεται τυφλός για τους φίλους του... Και θα λυπηθώ... χαχάρε!

Έγερνε λίγο το κεφάλι της και το χαμόγελό της είχε μιά έννευριστική γλίσια, τόσο την έδειχνε μακρινή και άρραστη.

Ο νέος υποκλήθηκε με σεβασμό, "Αν είχε καμιά πονηρή σκέψη όταν μίλησε για της συναντήσεις του Βοδρά και της Κατερίνας, θ' άπογοιεύτηκε τελείως με το διάφορο ύψος της Ζιλιάνας.

Σε κανένα άνθρωπο στον κόσμο δέν θα τ' όμολογούσε, μα αισθάνθηκε κάτι σαν χτύπημα όταν άκουσε αυτές της συναντήσεις, —της καθημερινής ίσως-ίσως—του Ρισάρ και της νέας γυναίκας... κι' αυτό γιατί ποτέ εκείνος δέν της είχε πη λέει γι' αυτές. Ός τόσο η ποιητική σά δέν ήταν από κανείς που έβγαζε κανείς να της άνασχη όταν της είδε...

Τότε γιατί αυτή η σιωπή που φαινόταν θεληματική... που φαινόταν σαν συνέπεια της φανεής διάθεσης του Ρισάρ να έμποδισή την προσέγγιση της γυναίκας του και της Κατερίνας 'Αρβενέσκο...

Αναμειβόμτα, έκανε ένα κίνημα με το κεφάλι σαν ναδενε να ξεφύγί απ' αυτές της έρωστικές που δέν είχαν άπάντησή, και κύταζε τον Ρισάρ... Μια ευχαρίστηση για τον καλλιτεχνικό τους πεδίο, που πούν από λίγα άμα την άποροφύση όλοκληρης της έξαπατησής. Ξαφνικά της φάνηκε πως αυτή η διασκόπηση ήταν όλοσδιόλου μάταια. Μιά μελαγχολία την πλημμύρισε, κι' ένοιωσε τη λατρεία να ξαναβωθ τον Ρισάρ... Που να ήταν... Στο Μαρού;... Ίσως, ακόμα να συναντούσε εκεί-κάτω την ποιητική της. Στο μυαλό της έπεταχτηκε όλοσδιόλου το λεπτό πρόσωπό με τα γαλανά μάτια κάτω απ' το σκοτεινό χέλιμα των μαλλιών, αυτά τα μάτια που είχαν, άναμπε, μια μελαγχολία, ένα τόσο παρξένο βλέμμα, λές και σε καλόνταν χαιδεύει, προσπαθώ...

Έτσι κύταζε άναμπε και τον Ρισάρ όταν σταματούσε κοντά σ' αμάξ της... Το άμα άνέθηκε στα μάγουλά της και άναστήρισε σαν να την πόνεσε μιά κορυφή πλνή.

Ο Μορλάντ γύρισε κοντά της και της έλεγε:

—Έλατε να όητε κάτι τι όραίο...

Η σκέψη της είχε πετάξει τόσο μακριά που παραξενεύτηκε σαν τον άκουσε. Τα βλέφαρά της άνοηγόνισαν έλαφρά και φάνηκε σαν να έμιασσε:

—Που είναι;... Θα το δώ και έπειτα θα σάς πω άντίο. Άδριανα να κοιτάζομαι.

Την περιόβλε με το βλέμμα εκείνου που η Ζιλιάνα νόμισε ότι διάβαζε στην ψυχή της μιά για ένα λεπτό μόνο έπειτα άπάντησε μ' ένα χαμόγελο:

—Κι' εγώ ποι νόμίζα ότι ποτέ δέ θα κοιμαζόσαστε!

—Γιατί;

Τόν χαϊρένησε μ' ένα έλαφρό κίνημα της κεφαλής που κρατούσε της άποστάσεις.

—Έχει ενδιαφέροντα πράγματα έδω, δέν

(Η συνέχεια εις το προσεχές)

ΕΥΘΥΜΙΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΚΟΥΜΠΙ

P. Mille

Ανεκάλυψε ένα νόμο. Είναι γνωστόν ότι δεν υπάρχει πιο μεγάλη και πιο σπάνια δόξα. Η ανακάλυψή μου μ' εξηλώνει στο επίπεδο του Αρхимήδου και του Νεύτωνα. Πραγματικά, δεν πρόκειται για κανέναν από αυτούς τους μικρούς νόμους που ανακαλύπτουν καθημερινώς ένα σωρό μικροκαθηγητές της χημείας ή της φυσικής και που εξηγούν μόνο μιάν ασήμαντη σειρά γεγονότων. Ο νόμος μου είναι ένας μεγάλος νόμος σαν τον νόμο της περιστεροειδικότητας, ένας παγκόσμιος νόμος.

Τον διατυπώνω σε κοινή διάλεκτο. Τό πιο καλό, το πιο σκληρό, το πιο βίπουλο στον κόσμο, είναι τα άψυχα άντικείμενα. Οι σκληρότεροι λαοί είναι συγχρόνως και οι λιγότερο ανεπτυγμένοι διανοητικώς κι' όσο κατεβαίνει κανείς στη ζωολογική κλίμακα, τόσο αυξάνει η αγριότητα του. Κατά αξιοσημείωτων γεγονότων, αυτή η αγριότητα είναι κατ' αντίστροφον λόγον με το μπόι των δυνάμεων. Ο έλεφαν και η φάλαινα έχουν ήξη και καλοκαγαθία. Τα μύδια, απεναντίας, αρθρώνονται να δηλητηριάσουν εκείνους που τα τρώνε. Και σ' αυτή την ανθρωπότητα, εξακριβώσαν από πολλή καιρό την κακία των κοντών ανθρώπων και την αγαθότητα των γιγάντων. Στον φυτικό κόσμο, συμβαίνει το ίδιο. Το Ινδοκάρυδο και η κολοκύνθη είναι δλο άνθρωπότη, ενώ ο σπόρος της παταρούνας, που είναι μικροσκοπικός, έχει σφοδρό δηλητήριο.

Η μυηνοκακία ενός ταπεινού κομμοπού του κολλάρου μ' εμπόδισε να κάνω περιουσία. Ξέρετε ότι δεν υπάρχει στον κόσμο αντικείμενο πιο απαραίτητο και πιο άταστο από το κομμάτι του κολλάρου. Κάθε ποιά σας πιάζει τα νύχια, αλλά κάτω απ' το κρεβάτι σας, σας σφίγγει το μύλο του Αδάμ. Είναι ένας επασηθής εκθρόνος αν όμως εισάστε ήσυχος, κάνετε πως αγνοείτε τον κακό χαρακτήρα του. Εγώ που δεν έχω αυτή την προφύλαξη, άρχισα να το βρίσκω. Ήταν από συνήθεια. Τό φώναζα επασηθής, Κι' έτσι, προσβάλα τη μητέρα του. Δεν μού το συγχώρησε.

Εκείνη την εποχή, περνούσα τον περισσότερο χρόνο μου να κοιμάμαι.

ΛΙΓΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Μαμά.—Είσαι ανήλικος, Τότη! Θα το πω στο μπαμπά σου!
Τοτό.—Έτσι είσατε όλες ή γυναίκες... Δεν μπορείτε να κρατήσετε ένα μυστικό!

Ο ΜΟΝΟΣ ΤΡΟΠΟΣ

—Είναι πρωτοφανής άνθρωπος. Λέει καλό για όλο τον κόσμο.
—Η συνήθεια, βλέπετε... Χαράσσει επιτήμια επάνω στις πλάκες!

ΣΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟ

Φωτογράφος.—Χαμογελάστε λοιπόν, χαμογελάστε λιγάκι!

Πελάτης.—Θα μού ήταν δύσκολο... Μόλις πήγα και πλήρωσα τη φορολογία μου!

ΕΝΑΣ ΛΟΓΟΣ

—Όσο κι' αν κλαίει ο άντρας της, τα δάκρυά του δεν θα την αναστήσουν.
—Τίος να κλαίει γι' αυτό το λόγο!

ΜΠΛΟΦΑ

—Ο αθεόφοβος ο Σταύρακας είναι μεγάλος μπλοφατζής. Τού πάτησε το πόδι ένα κάρο και λέει πως τον αναποδογύρισε μιά Ρόβς Ρόβς!

τερο καρπό μου σ' ένα καναπέ, σκεπτόμενος της δυσκολίας που μ' εμπόδιζαν να δω μιά θέση άνταξία της μεγαλοφυΐας μου. Πρώτ' απ' όλα είχα την σκέψη να ελαφρύνω διαθήματα, ένας φίλος μου όμως με απέλασε.

—Πίστηνε, είπες, στην άτομική μου πείρα. Ξοδεύει κανείς εξακόσια φράγκα σε ταξί, για να επιτύχει τη θέση ενός σκουπιδαριού. Θα φροντίσω εγώ για σένα.

Ήταν ένας πρωτοφανής φίλος: τήρησε το λόγο του. Μιά μέρα, ήλθε σπίτι μου. Φυσικά, θροκόμουν στον καναπέ μου.

—Βρήκα, μού είπες. Έκανε την τύχη σου: δεν έχεις παρά να πής να ζητήσεις μιά παραχώρηση στο Κογκρέ, κάνε γρήγορα όμως: μένει μονάχα μιά.

—Φεύγω, είπες. Ξέρεις τη δραστηριότητά μου. Πάω να ντυθώ και θα πεταχτώ στο υπουργείο.

Τό ταξί έτρεχε πολύ ώρα. Νόμισα πως σφαγιά με κορόιδευε ή ήθελε να πάρω με πληρωματικά χιλιόμετρα. Μού είπε όμως: —Αφεντικό, είναι Κυριακή. Όλα είναι κλειστά.

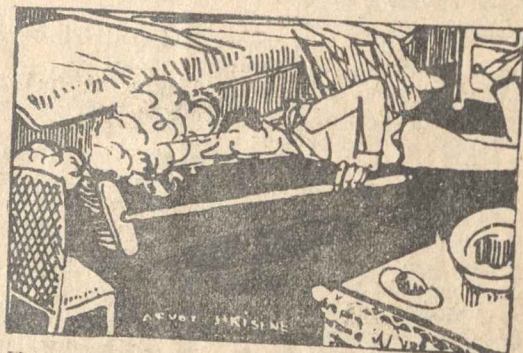
Ήταν το τελευταίο κτύπημα.

—Αφεντικό, είπες, έσπευσε, έσπευσε, γαλι: «Τα κομμάτια της Αλέξανδρας».

Βοισκόμασαν στη ού ντε λά Πλάσα. Πασού. Ήταν μεγάλη κούρσα. Τέλος έφτασα στη ού Μοντάρ, όπου ήταν το σπίτι Βοήκα κομμάτι. Κι' όλοταξίδι, έτρεχε το ύπουργείο των Αποικιών. Ο ύπουργος είχε φύγει. Στο γραφείο ήταν μόνον γραμματείς που μού άποκρίθηκαν.

—Για της παραχωρήσεις του Κογκρέ, ξαναγράψτε, έχουν δοθεί.

Να πως έχασα την τύχη μου.

Πήρα μιά σκοτίνα και σάρωσα κάτω απ' το κρεβάτι.

ταν τελείωσε το ξύρισμα, επέστρεψα στο κομμοδίνο. Τό ένα κομμάτι είχαν εξαφανισθεί.

—Θα κλήσεις, σκέφτηκα.

Πήρα μιά σκοτίνα και σάρωσα κάτω απ' το κρεβάτι, δεξιά, αριστερά, μεθοδικά. Έβγαλα αναρίθμητα κομμάτια σκόνης. Πουθενά όμως κομμάτι!

—Τότε θα είναι επάνω στο κρεβάτι, μέσα στα σεντόνια...

Ήταν μιά έλπιδα. Πήρα όλα τα σεντόνια και τα τίναξα στο χαλί. Τίποτα. Έπασα το στρώμα και το άναστρώσα. Τίποτα απολύτως.

Από εκείνη τη στιγμή, είχα την εντύπωση πως ήμουνα κι' εγώ χαμένος καθώς και το κομμάτι, ό ένας μαζί με το άλλο. Τα χέρια μου έτρεμαν λιγάκι.

—Ψυχραιμία, σκέφτηκα. Αυτό το κομμάτι είναι εδώ, δεν τ' όσκα σε (Έλεγα ψέμματα στον εαυτό μου. Ήξερα πολύ καλά πως τ' ό είχε σκάσει).

Έβγαλα κάτω απ' τα έπλά. Πρώτα μιά πολυθρόνα και τρεις καρέκλες. Τής μετέφερα στο διάδρομο. Μετά στην τουαλέτα. Πήρα τη λεκάνη, τον κουβά και τα έβαλα επάνω στην πολυθρόνα και στις καρέκλες, στη σκάλα.

Σήκωσα το κομμοδίνο και το έβαλα στο μπαλκόνι. Όσο για το κρεβάτι, ήπιονε να το «έλισσα» για να βγεί απ' το δωμάτιο. Τό πάτωμα ήταν γυμνό. Πήρα ένα κόκκινο μολύβι και χάραξα όλο τετραγωνάκια. Μετά, άρχισα να ψάχνω κάθε τετραγωνάκι ξεχωριστά. Μάταια όμως. Σαφηνικά, φώναζα:

—Τι κοιτάς που είμαι, να μην το σκεφτώ νοιώτερά!

Είχα παρατηρήσει δύο εταζέρες γεμάτες βιθλία και χρηματισμένες στοίχους τοίχους. Ήταν φανερό πως είχα βάλει το κομμάτι, όχι επάνω στο κομμοδίνο, αλλά, από ασηρημάδα σε κοιμωμένο.

Είχα παρατηρήσει δύο εταζέρες γεμάτες βιθλία και χρηματισμένες στοίχους τοίχους. Ήταν φανερό πως είχα βάλει το κομμάτι, όχι επάνω στο κομμοδίνο, αλλά, από ασηρημάδα σε κοιμωμένο.

Είχα παρατηρήσει δύο εταζέρες γεμάτες βιθλία και χρηματισμένες στοίχους τοίχους. Ήταν φανερό πως είχα βάλει το κομμάτι, όχι επάνω στο κομμοδίνο, αλλά, από ασηρημάδα σε κοιμωμένο.

Είχα παρατηρήσει δύο εταζέρες γεμάτες βιθλία και χρηματισμένες στοίχους τοίχους. Ήταν φανερό πως είχα βάλει το κομμάτι, όχι επάνω στο κομμοδίνο, αλλά, από ασηρημάδα σε κοιμωμένο.

Είχα παρατηρήσει δύο εταζέρες γεμάτες βιθλία και χρηματισμένες στοίχους τοίχους. Ήταν φανερό πως είχα βάλει το κομμάτι, όχι επάνω στο κομμοδίνο, αλλά, από ασηρημάδα σε κοιμωμένο.

Είχα παρατηρήσει δύο εταζέρες γεμάτες βιθλία και χρηματισμένες στοίχους τοίχους. Ήταν φανερό πως είχα βάλει το κομμάτι, όχι επάνω στο κομμοδίνο, αλλά, από ασηρημάδα σε κοιμωμένο.

Είχα παρατηρήσει δύο εταζέρες γεμάτες βιθλία και χρηματισμένες στοίχους τοίχους. Ήταν φανερό πως είχα βάλει το κομμάτι, όχι επάνω στο κομμοδίνο, αλλά, από ασηρημάδα σε κοιμωμένο.

μιά γωνιά μιάς εταζέρας. Κι' όμως, της όψεως δεν διέκρινα τίποτα. Σκεπτόμουν θά ήταν κομμένο ανάμεσα σε δύο βιθλίες.

Καθώς ήμουνα διασπασμένος, άνασπασα βιθλία που σωφίστηκαν στο κεφάλι μου. Η δεύτερη εταζέρα υπέστη την ίδια τύχη.

Απελπισμένος, άπερσάνα να διασπασα τελευταία σενίδα σπιτηλάς.

Τύλιξα μέσα σ' ένα χαλί το κομμάτι και μιά γραβάτα, πήρα το σεντόνι και απ' τη μασχάλη, κατέβηκα τη σκάλα και μισα στο δρόμο. Έβγαλα σαν ήρωας σμημένος, παρ' ότ' αυτά όμωσ όρθησε.

Φώναξα στον σπιτηλά:

—Κύλα, όσπου να συναντήσης ένα νταλντζίκο ή ένα ποικαμιά.

Τό ταξί έτρεχε πολύ ώρα. Νόμισα πως σφαγιά με κορόιδευε ή ήθελε να πάρω με πληρωματικά χιλιόμετρα. Μού είπε όμως: —Αφεντικό, είναι Κυριακή. Όλα είναι κλειστά.

Ήταν το τελευταίο κτύπημα.

—Αφεντικό, είπες, έσπευσε, έσπευσε, γαλι: «Τα κομμάτια της Αλέξανδρας».

Βοισκόμασαν στη ού ντε λά Πλάσα. Πασού. Ήταν μεγάλη κούρσα. Τέλος έφτασα στη ού Μοντάρ, όπου ήταν το σπίτι Βοήκα κομμάτι. Κι' όλοταξίδι, έτρεχε το ύπουργείο των Αποικιών. Ο ύπουργος είχε φύγει. Στο γραφείο ήταν μόνον γραμματείς που μού άποκρίθηκαν.

—Για της παραχωρήσεις του Κογκρέ, ξαναγράψτε, έχουν δοθεί.

Να πως έχασα την τύχη μου.

Όταν επέστρεψα σπίτι μου, ό θυρωρός είχε σιγούσει λιγάκι τη μεγάλη άκαταστασία. Σέ μιά καρέκλα είδα τό χθεσινό κομμάτι μου. Και στο λαμό, ήταν τό κομμάτι μου! Τό πι που σαν να με κορόιδευε, φώναζαν κι' ό λέη: «Φύλε μου, διασκέδασες άρκετά».

ΠΙΕΡ ΜΙΛΛΕ

ΛΙΓΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

ΔΙΑΛΕΞΙΣ

ΕΥΤΥΧΟΣ!

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΚΑΛΑ...

Τοτό.—Μιά μέρα παρ' όλην τήν πέφτοντας στο ποτάμι... Τί έβλεπες μπαμπά!

Αιλή.—Φαντάσου τό ξύλο που όρμηκε αν πνιγόνου!

Κύριε Λαμπιδή, ό μικρός σας γιαννούκι έπεσε απ' τη σκάλα του ύπουργείου μπουτιλλίσε.

Ανεβαίνοντας ή κατεβαίνοντας.

Κατεβαίνοντας.

Πάει καλά... ή μπουτιλλίσε ήταν άδεντο.

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΚΑΛΑ...

Τοτό.—Μιά μέρα παρ' όλην τήν πέφτοντας στο ποτάμι... Τί έβλεπες μπαμπά!

Αιλή.—Φαντάσου τό ξύλο που όρμηκε αν πνιγόνου!

Κύριε Λαμπιδή, ό μικρός σας γιαννούκι έπεσε απ' τη σκάλα του ύπουργείου μπουτιλλίσε.

Ανεβαίνοντας ή κατεβαίνοντας.

Κατεβαίνοντας.

Πάει καλά... ή μπουτιλλίσε ήταν άδεντο.

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΚΑΛΑ...

Τοτό.—Μιά μέρα παρ' όλην τήν πέφτοντας στο ποτάμι... Τί έβλεπες μπαμπά!

Αιλή.—Φαντάσου τό ξύλο που όρμηκε αν πνιγόνου!

Κύριε Λαμπιδή, ό μικρός σας γιαννούκι έπεσε απ' τη σκάλα του ύπουργείου μπουτιλλίσε.

Ανεβαίνοντας ή κατεβαίνοντας.

Κατεβαίνοντας.

Πάει καλά... ή μπουτιλλίσε ήταν άδεντο.

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΚΑΛΑ...

Τοτό.—Μιά μέρα παρ' όλην τήν πέφτοντας στο ποτάμι... Τί έβλεπες μπαμπά!

Αιλή.—Φαντάσου τό ξύλο που όρμηκε αν πνιγόνου!

Κύριε Λαμπιδή, ό μικρός σας γιαννούκι έπεσε απ' τη σκάλα του ύπουργείου μπουτιλλίσε.

Ανεβαίνοντας ή κατεβαίνοντας.

Κατεβαίνοντας.

Πάει καλά... ή μπουτιλλίσε ήταν άδεντο.

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΚΑΛΑ...

Τοτό.—Μιά μέρα παρ' όλην τήν πέφτοντας στο ποτάμι... Τί έβλεπες μπαμπά!

Αιλή.—Φαντάσου τό ξύλο που όρμηκε αν πνιγόνου!

ΟΙ ΤΣΑΡΛΑΤΑΝΟΙ

Δεν υπάρχει ασφαλώς πιο ενδιαφέρουσα ιστορία από την ιστορία διαφόρων τσαρλατάνων, που ένεφανίσθησαν στην ανθρωπότητα, από τους αρχαιότετους χρόνους έως σήμερα. Κάποιοι γάλλοι ιστορικοί—ό ακαδημαϊκός Βεννέ—επεξεργάσαν πρό εκατό περίπου ετών, να καταρτίσει έναν πίνακα γνωστών τσαρλατάνων, που είχαν δράσει ως τότε στον κόσμο. Να να ευκολυνθή κάπως στην εργασία του, έβεννέ αναγκάστηκε να κατατάξει τους τσαρλατάνους σε δύο κατηγορίες: στους καλούς και στους κακούς τσαρλατάνους.

Από την μελέτη του Βεννέ μαθαίνουμε πολύ ενδιαφέροντα πράγματα. Ο Φρειδερίκος ο Β' π.χ., θεωρούσε ως αρχαιότερο τσαρλατάνο τον κόσμου—της πρώτης, φυσικά, κατηγορίας—τον... Μουστή γι' ν' αποδείξει κλάτα αυτό, εξέδωσε ύπόκληρο σύγγραμμα.

Την γνώμη του αυτή γι' τον Μουστή την ιστορία στα «θαύματα του όρους Σινά», με τό όποιό ο μέγας Πατριάρχης των Έβερώνων προπαλούσε, κατά τον Φρειδερίκο πάντα, να εξαπατήσει τους άφελείς πιστούς του. Την γνώμη εν τούτοις αυτήν του Γερμανού Αυτοκράτορος απέκρουσαν πολλοί ιστορικοί, γι' άλλους λόγους, αλλά και γι' τον άπλοιστάτο λόγο ότι προηγούντο του Μουστέως οι Βασχάκι και οι Αιγύπτιοι ιερείς, οι όποιοι διεκρινόντο στο λαό ότι είχαν παρευρεθή σε χιλιάδες θαύματα.

Οι τσαρλατανίσκοι επίσης μπορούν να χαρακτηρισθούν και οι διάφοροι βασιλίσκοι της αρχαίας Ελλάδας, οι όποιοι ισχυρίζονταν ότι ήταν απόγονοι των Θεών της πατρίδας των καθ' οι και οι Ρωμαίοι αυτοκράτορες—μ' ή εξαπατούσαν όλην τήν Νέαν—οι όποιοι διεκρινόντο ότι γίνονταν πιστευτοί!—ότι ήταν οι ίδιοι Θεοί!... Αλλά και ο Μέγας Αλέξανδρος, δεν θα μπορούσε τάχα να χαρακτηρισθεί και αυτός ως απατεώνας, αφού τό μεγαλύτερο μέρος της επιτυχίας του τό όφειλε στο ότι, καθώς κατόρθωνε να πείθει τους συγχρόνους του, ήταν γι' όλο τό Διός!...

Και αυτές μ' εννε ή «καλέ», να πούμε, τσαρλατανίες, ή τσαρλατανίες δηλαδή που έπαιναν χωρίς καμμία κακή πρόθεση. Ας έδωμε όμως τώρα και στην δεύτερα κατηγορία των τσαρλατάνων.

Στην κατηγορία αυτήν ανήκουν, πρώτον, όλοι όποι υποκρίνονται τους μάγους γι' να καλύνουν ή να χαλάρωνε εις βάρος των τσαρλατάνων των. Τέτοιοι είναι—και όξίζε να πουν—κατά τους αρχαίους, οι όποιοι διεκρινόντο ότι γίνονταν πιστευτοί!—ότι ήταν οι ίδιοι Θεοί!... Αλλά και ο Μέγας Αλέξανδρος, δεν θα μπορούσε τάχα να χαρακτηρισθεί και αυτός ως απατεώνας, αφού τό μεγαλύτερο μέρος της επιτυχίας του τό όφειλε στο ότι, καθώς κατόρθωνε να πείθει τους συγχρόνους του, ήταν γι' όλο τό Διός!...

Και αυτές μ' εννε ή «καλέ», να πούμε, τσαρλατανίες, ή τσαρλατανίες δηλαδή που έπαιναν χωρίς καμμία κακή πρόθεση. Ας έδωμε όμως τώρα και στην δεύτερα κατηγορία των τσαρλατάνων.

Στην κατηγορία αυτήν ανήκουν, πρώτον, όλοι όποι υποκρίνονται τους μάγους γι' να καλύνουν ή να χαλάρωνε εις βάρος των τσαρλατάνων των. Τέτοιοι είναι—και όξίζε να πουν—κατά τους αρχαίους, οι όποιοι διεκρινόντο ότι γίνονταν πιστευτοί!—ότι ήταν οι ίδιοι Θεοί!... Αλλά και ο Μέγας Αλέξανδρος, δεν θα μπορούσε τάχα να χαρακτηρισθεί και αυτός ως απατεώνας, αφού τό μεγαλύτερο μέρος της επιτυχίας του τό όφειλε στο ότι, καθώς κατόρθωνε να πείθει τους συγχρόνους του, ήταν γι' όλο τό Διός!...

Και αυτές μ' εννε ή «καλέ», να πούμε, τσαρλατανίες, ή τσαρλατανίες δηλαδή που έπαιναν χωρίς καμμία κακή πρόθεση. Ας έδωμε όμως τώρα και στην δεύτερα κατηγορία των τσαρλατάνων.

Στην κατηγορία αυτήν ανήκουν, πρώτον, όλοι όποι υποκρίνονται τους μάγους γι' να καλύνουν ή να χαλάρωνε εις βάρος των τσαρλατάνων των. Τέτοιοι είναι—και όξίζε να πουν—κατά τους αρχαίους, οι όποιοι διεκρινόντο ότι γίνονταν πιστευτοί!—ότι ήταν οι ίδιοι Θεοί!... Αλλά και ο Μέγας Αλέξανδρος, δεν θα μπορούσε τάχα να χαρακτηρισθεί και αυτός ως απατεώνας, αφού τό μεγαλύτερο μέρος της επιτυχίας του τό όφειλε στο ότι, καθώς κατόρθωνε να πείθει τους συγχρόνους του, ήταν γι' όλο τό Διός!...

Και αυτές μ' εννε ή «καλέ», να πούμε, τσαρλατανίες, ή τσαρλατανίες δηλαδή που έπαιναν χωρίς καμμία κακή πρόθεση. Ας έδωμε όμως τώρα και στην δεύτερα κατηγορία των τσαρλατάνων.

Στην κατηγορία αυτήν ανήκουν, πρώτον, όλοι όποι υποκρίνονται τους μάγους γι' να καλύνουν ή να χαλάρωνε εις βάρος των τσαρλατάνων των. Τέτοιοι είναι—και όξίζε να πουν—κατά τους αρχαίους, οι όποιοι διεκρινόντο ότι γίνονταν πιστευτοί!—ότι ήταν οι ίδιοι Θεοί!... Αλλά και ο Μέγας Αλέξανδρος, δεν θα μπορούσε τάχα να χαρακτηρισθεί και αυτός ως απατεώνας, αφού τό μεγαλύτερο μέρος της επιτυχίας του τό όφειλε στο ότι, καθώς κατόρθωνε να πείθει τους συγχρόνους του, ήταν γι' όλο τό Διός!...

Και αυτές μ' εννε ή «καλέ», να πούμε, τσαρλατανίες, ή τσαρλατανίες δηλαδή που έπαιναν χωρίς καμμία κακή πρόθεση. Ας έδωμε όμως τώρα και στην δεύτερα κατηγορία των τσαρλατάνων.

Στην κατηγορία αυτήν ανήκουν, πρώτον, όλοι όποι υποκρίνονται τους μάγους γι' να καλύνουν ή να χαλάρωνε εις βάρος των τσαρλατάνων των. Τέτοιοι είναι—και όξίζε να πουν—κατά τους αρχαίους, οι όποιοι διεκρινόντο ότι γίνονταν πιστευτοί!—ότι ήταν οι ίδιοι Θεοί!... Αλλά και ο Μέγας Αλέξανδρος, δεν θα μπορούσε τάχα να χαρακτηρισθεί και αυτός ως απατεώνας, αφού τό μεγαλύτερο μέρος της επιτυχίας του τό όφειλε στο ότι, καθώς κατόρθωνε να πείθει τους συγχρόνους του, ήταν γι' όλο τό Διός!...

Και αυτές μ' εννε ή «καλέ», να πούμε, τσαρλατανίες, ή τσαρλατανίες δηλαδή που έπαιναν χωρίς καμμία κακή πρόθεση. Ας έδωμε όμως τώρα και στην δεύτερα κατηγορία των τσαρλατάνων.

Στην κατηγορία αυτήν ανήκουν, πρώτον, όλοι όποι υποκρίνονται τους μάγους γι' να καλύνουν ή να χαλάρωνε εις βάρος των τσαρλατάνων των. Τέτοιοι είναι—και όξίζε να πουν—κατά τους αρχαίους, οι όποιοι διεκρινόντο ότι γίνονταν πιστευτοί!—ότι ήταν οι ίδιοι Θεοί!... Αλλά και ο Μέγας Αλέξανδρος, δεν θα μπορούσε τάχα να χαρακτηρισθεί και αυτός ως απατεώνας, αφού τό μεγαλύτερο μέρος της επιτυχίας του τό όφειλε στο ότι, καθώς κατόρθωνε να πείθει τους συγχρόνους του, ήταν γι' όλο τό Διός!...

Και αυτές μ' εννε ή «καλέ», να πούμε, τσαρλατανίες, ή τσαρλατανίες δηλαδή που έπαιναν χωρίς καμμία κακή πρόθεση. Ας έδωμε όμως τώρα και στην δεύτερα κατηγορία των τσαρλατάνων.

Στην κατηγορία αυτήν ανήκουν, πρώτον, όλοι όποι υποκρίνονται τους μάγους γι' να καλύνουν ή να χαλάρωνε εις βάρος των τσαρλατάνων των. Τέτοιοι είναι—και όξίζε να πουν—κατά τους αρχαίους, οι όποιοι διεκρινόντο ότι γίνονταν πιστευτοί!—ότι ήταν οι ίδιοι Θεοί!... Αλλά και ο Μέγας Αλέξανδρος, δεν θα μπορούσε τάχα να χαρακτηρισθεί και αυτός ως απατεώνας, αφού τό μεγαλύτερο μέρος της επιτυχίας του τό όφειλε στο ότι, καθώς κατόρθωνε να πείθει τους συγχρόνους του, ήταν γι' όλο τό Διός!...

Και αυτές μ' εννε ή «καλέ», να πούμε, τσαρλατανίες, ή τσαρλατανίες δηλαδή που έπαιναν χωρίς καμμία κακή πρόθεση. Ας έδωμε όμως τώρα και στην δεύτερα κατηγορία των τσαρλατάνων.

Στην κατηγορία αυτήν ανήκουν, πρώτον, όλοι όποι υποκρίνονται τους μάγους γι' να καλύνουν ή να χαλάρωνε εις βάρος των τσαρλατάνων των. Τέτοιοι είναι—και όξίζε να πουν—κατά τους αρχαίους, οι όποιοι διεκρινόντο ότι γίνονταν πιστευτοί!—ότι ήταν οι ίδιοι Θεοί!... Αλλά και ο Μέγας Αλέξανδρος, δεν θα μπορούσε τάχα να χαρακτηρισθεί και αυτός ως απατεώνας, αφού τό μεγαλύτερο μέρος της επιτυχίας του τό όφειλε στο ότι, καθώς κατόρθωνε να πείθει τους συγχρόνους του, ήταν γι' όλο τό Διός!...

Και αυτές μ' εννε ή «καλέ», να πούμε, τσαρλατανίες, ή τσαρλατανίες δηλαδή που έπαιναν χωρίς καμμία κακή πρόθεση. Ας έδωμε όμως τώρα και στην δεύτερα κατηγορία των τσαρλατάνων.

Στην κατηγορία αυτήν ανήκουν, πρώτον, όλοι όποι υποκρίνονται τους μάγους γι' να καλύνουν ή να χαλάρωνε εις βάρος των τσαρλατάνων των. Τέτοιοι είναι—και όξίζε να πουν—κατά τους αρχαίους, οι όποιοι διεκρινόντο ότι γίνονταν πιστευτοί!—ότι ήταν οι ίδιοι Θεοί!... Αλλά και ο Μέγας Αλέξανδρος, δεν θα μπορούσε τάχα να χαρακτηρισθεί και αυτός ως απατεώνας, αφού τό μεγαλύτερο μέρος της επιτυχίας του τό όφειλε στο ότι, καθώς κατόρθωνε να πείθει τους συγχρόνους του, ήταν γι' όλο τό Διός!...

Και αυτές μ' εννε ή «καλέ», να πούμε, τσαρλατανίες, ή τσαρλατανίες δηλαδή που έπαιναν χωρίς καμμία κακή πρόθεση. Ας έδωμε όμως τώρα και στην δεύτερα κατηγορία των τσαρλατάνων.

Στην κατηγορία αυτήν ανήκουν, πρώτον, όλοι όποι υποκρίνονται τους μάγους γι' να καλύνουν ή να χαλάρωνε εις βάρος των τσαρλατάνων των. Τέτοιοι είναι—και όξίζε να πουν—κατά τους αρχαίους, οι όποιοι διεκρινόντο ότι γίνονταν πιστευτοί!—ότι ήταν οι ίδιοι Θεοί!... Αλλά και ο Μέγας Αλέξανδρος, δεν θα μπορούσε τάχα να χαρακτηρισθεί και αυτός ως απατεώνας, αφού τό μεγαλύτερο μέρος της επιτυχίας του τό όφειλε στο ότι, καθώς κατόρθωνε να πείθει τους συγχρόνους του, ήταν γι' όλο τό Διός!...

Και αυτές μ' εννε ή «καλέ», να πούμε, τσαρλατανίες, ή τσαρλατανίες δηλαδή που έπαιναν χωρίς καμμία κακή πρόθεση. Ας έδωμε όμως τώρα και στην δεύτερα κατηγορία των τσαρλατάνων.

Στην κατηγορία αυτήν ανήκουν, πρώτον, όλοι όποι υποκρίνονται τους μάγους γι' να καλύνουν ή να χαλάρωνε εις βάρος των τσαρλατάνων των. Τέτοιοι είναι—και όξίζε να πουν—κατά τους αρχαίους, οι όποιοι διεκρινόντο ότι γίνονταν πιστευτοί!—ότι ήταν οι ίδιοι Θεοί!... Αλλά και ο Μέγας Αλέξανδρος, δεν θα μπορούσε τάχα να χαρακτηρισθεί και αυτός ως απατεώνας, αφού τό μεγαλύτερο μέρος της επιτυχίας του τό όφειλε στο ότι, καθώς κατόρθωνε να πείθει τους συγχρόνους του, ήταν γι' όλο τό Διός!...

Και αυτές μ' εννε ή «καλέ», να πούμε, τσαρλατανίες, ή τσαρλατανίες δηλαδή που έπαιναν χωρίς καμμία κακή πρόθεση. Ας έδωμε όμως τώρα και στην δεύτερα κατηγορία των τσαρλατάνων.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Ἡ θελκτική βιεννέζα ἡθοποιὶς τοῦ κινηματογράφου Εὐα φὸν Μπέρν σὲ μιὰ τελευταία φωτογραφία της. Ἡ Εὐα ἐπαιξε στὴ «Μάσκα τοῦ Σατανᾶ» ποὺ προεβλήθη ἐφέτος στὴν Ἑλλάδα.

Μιὰ χαριτωμένη φωτογραφία, ποὺ παριστάνει τὴν προπολεμικὴ καὶ τὴν μεταπολεμικὴ δακτυλογράφο! Ἡ μεταβολὴ εἶναι καταπληκτικὴ, καὶ μπορεῖτε νὰ κάνετε μόνοι σας τὴν σύγκρισιν.

ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

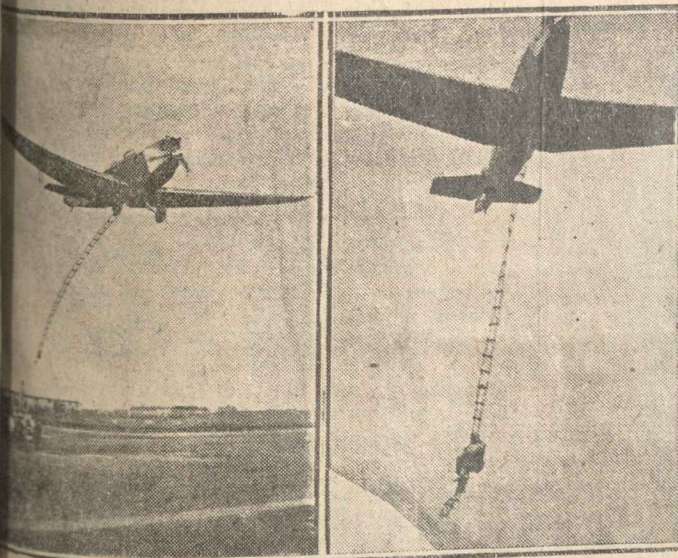
Ἡ Μις Εὐρώπη '38, Ἀλίκη Δελαφωρὶ γράφουμένη σὺν τοῦ ἀδελφοῦ μετὰ τὴν νίκη.

Στὸ Λονδῖνο ἡ κλοπὴ τῶν γυναικείων τόσο συχνές, ὥστε ἕνα κατάστημα ἀπορρίπτει τὰς τσάντας αὐτῶν, ἐξοκέρφει τὰς λανσέρ τῶν ἡμετέρων, μένει στερεὰ ἐπάνω στὴ ζώνη. Ἡ ἀπορρίψις πολλὴ τῆς μόδας, διότι ἔχει καὶ τὸ πλεονέκτημα νὰ ἀφίνει ἐλεύθερο τὸ

καὶ ἀξιοπεριέργα τοῦ ἵπποδρόμου Μπάρνουμ, ποὺ περιοδεύει ἐντὺς τῆς ἡμέρας. Ὁ ἰδρυτὴς του διήρξε περίφημος σ' ὅλο τὸν κόσμον, καὶ ἐκέρδισε ἑκατομμύρια. Ἀριστερὰ, ἄνω: ἕνας πετεινὸς μετὰ μικρὰ κέρατα· κάτω: ἕνας γίγας ὕψους 2.30' καὶ ἕνας νάνος, ὁ Πούις. Δεξιὰ, ἄνω: ἡ ρικινὴ φάτσα ἐνὸς γέροντος 135 ἐτῶν· μέση: μιὰ ἀποκρινὴς... 230 κιλῶν! Κάτω: ἕνας δικταετής ἄνθρωπος ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ περιπατήσει ἀπὸ τὸ πάχος, καὶ τὸν σέρνουν σ' ἕνα ἀμαξάκι.

περίφημος γερμανὸς ἀεροπόρος Βίλλυ Χούντερμαρκ, ἐφορευτὴς τῆς Πολεμικῆς ἀεροπορίας, κατὰ τὴν διάσκεψιν ἀεροβατικῶν γυμνασίων. Ὁ ἀεροπόρος ἀπὸ τὰ γυμνάσματα ληφθεῖσαι πρὸ τοῦ δικταετῆ. Ἀριστερὰ: Ὁ ἀεροπόρος πηδᾷ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο σὲ μιὰ σκηνή. Δεξιὰ: Ὁ ἀεροπόρος ἀνέβαινε τὴ σκάλα, ἐνῶ τὸ ἀεροπλάνο προχωρεῖ μετὰ ταχύτητα 260 χλμ.

ΔΥΝΑΜΙΣ ΚΑΙ ΚΑΛΩΝΗ

Μιὰ σκηνὴ ἀπὸ τὸ νέο γερμανικὸν φιλμ «Ἐρως πυγμαχῶν», ποὺ πρωταγωνιστεῖ ὁ παγκόσμιος πρωταθλητὴς πυγμαχίας Μὰξ Σμέλιγκ καὶ ἡ γνωστὴ μας Ὀλγα Τσέχοβα.

Ἀπὸ μίαν ἐορτὴν τοῦ Ἀν. Παρθενιαγωγείου Θεσσαλονίκης. Ἄνω: ἕνα χαριτωμένο ἀρχαῖον ταμπλό-βιβάν. Κάτω: Ἡ μαθήτρια τοῦ Α' τμήματος Γ' τάξεως ποὺ ἔλαβον μέρος εἰς τὴν ἐορτήν, μαζί με τὸν καθηγητὴν τὸν κ. Κοραή.

[Τὰ προηγούμενα. — Ένα άσβεστο μίος χωρίζει τής δυό οικογένειες του άρχοντος τής Πιέννης και του Κοντοσταύλου του Μονμορανού. Αυτό δεν έμποδίζει τον νεαρό Φραγκίσκο του Μονμορανού, να έχη συνάντη μυστικές έρωτικές σχέσεις με την μοναχοκόρη του άρχοντος τής Πιέννης, Ιωάννα. Μά και ο άδελφός του Φραγκίσκου, άγαπά την Ιωάννα].

2. (Η συνέχεια)

Ένα χτύπημα στο παράθυρο διέκοψε έξαφνα τον πένθιμο περίπατο του και τον κάρφωσε στη μέση του δωματίου άκίνητο, περιμένοντας μία τελευταία καταστροφή. Τό χτύπημα έγινε από κληρό, από έπατατικό.

Ο άρχων τής Πιέννης, τότε, άνοιξε και κτύπησε...
Και ένα ούρλιασμα μίσους, πόνου και άπελπισίας ξεστόμισε το στόμα του... Αυτός που χτυπούσε, ήταν ο γιός του άσπόνδου έλθρου του, ήταν ο Έρρίκος του Μονμορανού! Ο γέρος στράφηκε: μ' ένα πλήρη, έτρεξε σε μία πανοπλία, ξεκοίμασε δυό σταθιά και τάραξε στο τραπέζι.

Ο Έρρίκος έξαλλος, είχε διασχίσει το παράθυρο: τὰ άγριέμένα μάτια του έβγαζαν άστροπές.

Οι δυό άνδρες στάθηκαν ό ένας άντίκρου στον άλλο κατάχλωμοι και οι δυό, με χαρακτηριστικά συνεστασμένα.

Στεκότανε εκεί, άκίνητοι, άνίκανοι να προφέρουν λέξη.

Με μία βίαιη κίνηση, ο άρχων τής Πιέννης έδειξε τα δυό σταθιά.

Ο Έρρίκος κούνησε το κεφάλι του, άνασήκωσε τους ώμους και άρπαξε το χέρι του αντίπαλου του.

— Δέν ήλθα γιά να μετρηθώ μαζί σας, είπε σάν τρελλός. Γιά ποιά λόγο; Θά σάς σκότωω. Έξέ άλλω δέν αισθάνομαι μίος γιά σάς, έγώ! Τί μ' ενδιαφέρει έμένα άν ο πατέρας μου σάς κατατοίχει; Εξέω! Ω, έξέω! Έξέ ατίας του πατέρα μου χάσате τη δύναμή σας: τὰ κτήματά σας στην Πιέννη κατεσχέθησαν από πλούσιους και πανίσχυρους άρχοντας που ήσαστε, καταντήσατε φτωχοί και άθλιοι!...

— Τί ήλθεσ λαιπόν να κινήσ εδώ; Μίλησε! φώναξε ο άρχων τής Πιέννης, καταφέροντας με λίσσα την γροθιά του στο τραπέζι. Η παρουσία σου σ' αυτό τό σπίτι είνε γιά μένα ή τελευταία προσβολή! Και δέν θέλεις να μονομαχήσ; Λαιπόν, ήλθεσ γιά να με προκαλέσ; Η σέ στέλλει ο πατέρας σου μή τοιμώντας να παρουσιάσθ ή ιδιος; Ηλθεσ να δής άν υπέκυψα στο τελευταίο χτύπημά του; Μίλησε! Άλλως, όρκάζομαι στο μίος μου, θά πεθάνωσ αυτή την στιγμή!...

Ο Έρρίκος σκούπισε με τό χέρι του τον ιδρώτα που πλημμύριζε τό μέτωπό του.
— Θέλεις να μάθω γιατί όρκίζομαι εδώ; Διού έξέω πώς όφείλεις στον Μονμορανού την αβλιότητα αυτή που σέ σκοτώνει! Ναι, γιατί γνωρίζω τό μίος σου, άνόητε γέροντα, έχομαι να σου φωνάξω: Δέν σου φαίνεται μία άποτρόπαιη ιεροσυλία, ή Ιωάννα τής Πιέννης να είνε ή έρωμένη του Φραγκίσκου του Μονμορανού;...

Ο άρχων τής Πιέννης κλονίστηκε. Ένα κόκκινο σύννεφο πέρασε μπρός στα μάτια του και τὰ διέστειλε τρομαχτικά. Τό χέρι του υψώθηκε γιά μιά υπέροστη προσβολή.

Ο Έρρίκος Μονμορανού, με άστραπαία κίνηση, άρπαξε τό χέρι αυτό και τάραξε σάν να ήθελε να τό συντρίψει.

— Αιμιόβਾਲε! ούόλισε, Ηλίθε γέροντα! Σου λέγω πώς ή κόρη σου την ίδια αυτή στιγμή όρκίζεται στην άγκυλιά του άδελφού μου!

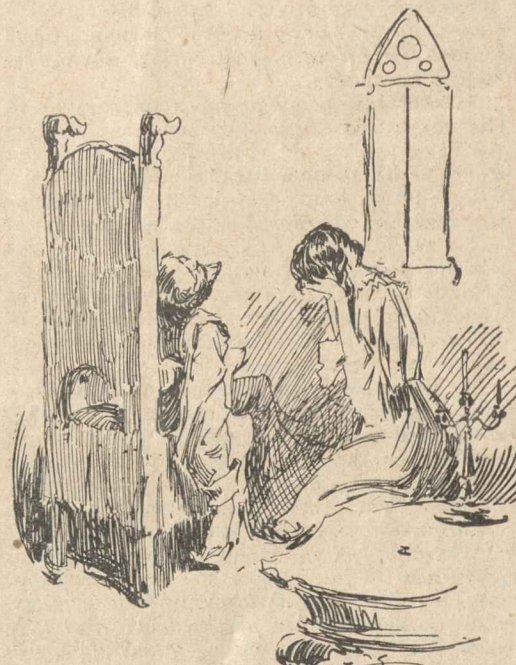
Έλα! Έλα!

Σάν ήλθιος, πραγματικά, χωρίς δυνάμεις, χωρίς φωνή, ο πατέρας τής Ιωάννας συμπαρασύρθηκε δάβαρο από τον νέο που άνοιξε την πόρτα με μία κλωτσιά: Ένα λεπτό άργότερο όρσκότανε και οι δυό έμπρός στο δωμάτιο τής Ιωάννας... Τό δωμάτιο αυτό ήταν κενό!...

Ο άρχων τής Πιέννης ήνωσε τὰ χέρια του στον ούρανό προφέροντας κατάρες, και ή άπελπισμένη κραυγή του, όμοια με την φωνή άνθρώπου που δολοφονούν, άντήχησε οδυνηρά στην νυχτερινή σιωπή.

Υστερα σιωπής, κλονιζόμενος, κρατώντας τον τοίχο γιά να μίην πέση, κατώρθωσε να φθάση στη σάλα.

Και τότε, σιωπιάστηκε στην πολυθρόνα του όμοιος με πλάτανο που τόν χτύπησε κεραυνός...

— Συγγνώμη, πατέρα!

Ο Έρρίκος είχε εξαφανισθ' μέσ' στη νύχτα, όπως άλλότε είχε εξαφανισθ' ο Κάιν.

Η Ιωάννα τής Πιέννης είχε προχωρήσει ως τό άγροτικό σταθιά. Δέν μπήκε μέσα χρειάζοντας την σιά τής νύχτας στο πρόσωπό της την ώρα που θάκανε την γλυκαία και φοβερή εξομολόγησή... Η ζωή της, ή ζωή του παιδιού που έβριθε στα σπλάχνα της, θά άποφρασιζότανε εκεί!

Τό ρολόι άρχισε να χτυπά μεσάνυχτα στο γυσίωμα του δρομάκου, σέ άπόσταση τριών δημάτων, παρουσιάστηκε ο Φραγκίσκος...

Τόν άνεγνώρισε άμέσως, και την ίδια στιγμή δρόθηκε στην άγκυλιά του.

— Αγαπημένη μου, είπε τότε ο Φραγκίσκος του Μονμορανού, ή ώρα που έχομε στη διάθεσή μας είνε μετοχημένη αλάνη. Ένας έρωτας άγγελιαφόρος ήλθε από όλιγου στον πόρκο και μάς άγγειλλε ότι ο πατέρας μου φθάνει σέ μία ώρα. Πρέπει να όρσκόμαι έκει όταν θά έλθη ο Κοντοσταύλος. Μίλησε λαιπόν, πολυγατημένη, πές μου ποιά είνε αυτό τό μυστικό που σέ στενοχωρεί. Ο,τι κι άν είνε αυτό που θά μου έμπατευσής, σκέψου ότι άπειυθύνεσαι σ' ένα σύζυγο!...

— Σ' ένα σύζυγο, Φραγκίσκε μου! Ω! τί ευτυχισμένη που είμαι!... Σύζυγο! Λές αλήθεια, Φραγκίσκε;

— Σ' ένα σύζυγο, Ιωάννα: σοι τό όρκίζομαι στο όδοασμένο όνομά μου, που δέν κηιδώθηκε ποτέ ως τώρα!

— Λαιπόν, είπε οργώντας δλόκληρη, άκου...

σε...

Εκείνος έσκηψε έλαφρά και ή Ιωάννα σήριξε τό ξανθό της κεφάλι στον όμο του. Επαμαζότανε να μιλήσ... Ξητόσε της λέξαις ή όμολογία!...

Την ίδια στιγμή, μία φωνή τρομαχτική με φωνή άγωνίας άδιάστατης έσχισε τη νυχτερινή σιωπή!...

Ο Φραγκίσκος άνατήρησε.
— Είνε ή φωνή του πατέρα μου! τρέμει ή Ιωάννα τρέμοντας. Φραγκίσκε! Φραγκίσκε! δολοφονούν τον πατέρα μου!...

Αποστάθηκε από την άγκυλιά του έρωτός της και άρχισε να τρέχ' σε λίγο δρόμο έμπρός στο σπίτι της και είδε την πόρτα και τό παράθυρο όρθάνοιχτα. Ένα λεπτό άργότερο όρσκότανε στη σάλα: ο πατέρας της ήταν σιωπιάσμένος στην πολυθρόνα άναστήρας. Όρμησε έπάνω του, κλαίοντας με λυγμούς άρχισε να χαιδεύη τό κατάλευκο κεφάλι του με τὰ χέρια της που έτρεμαν!...

— Πατέρα μου, πατέρα μου, είμαι έγώ, ή Ιωάννα σου!

Ο γέρος άνοιξε τὰ μάτια του και τὰ χάρωσε στην κόρη του. Μία τρομαχτική κινήση του, έπίσημη και τρομερή, ήρώθηκε!

Η δυστηχημένη όποιοζώρησε σάν τρελλή, δέν ήσχησε άνάγκη να εξηγήσούν με λόγια. Κατάλαβε πώς τὰ ήξερε όλα. Ένωσαν τον έαυτό της καταδικασμένο γιά πάντα. Έπαινε τὰ γόνата. Δυό φλογερά δάκρυα άπέβρεξε στα μάτια της.

Και άσυναίσθητα, όμολόγησε:

— Συγγνώμη, πατέρα! συγχώρησέ με που τόν άγάπησα, που τόν άγαπά άκόμα!... Πάτερα, μή με κυτάξεις έτσι!... Θέλεισ λαιπόν να πεθάνω άπελπισμένη μπρός στα πόδια σου ή φτωχή σου Ιωάννα; Δέν φταίω, να, δέν φταίω άν τόν άγαπά... μά άπαντανήσ' έγώ να μ' έρριξε στην άγκυλιά του!... Ω, πατέρα!... άν ήξερες πόσο τόν άγαπά!...

Έν τώ μεταξύ, ο άρχων τής Πιέννης σπυρίθηκε και όρσωσε τό κεφάλι του περνούσε.

Έμοιαζε με φάντασμα!... Άρπαξε την κόρη του από τό χέρι και την άνασήκωσε.

— Με συγχώρησ, δέν είν' έτσι; Ω! πατέρα μου πώς με συγχώρησ! έκείνος έκείνη.

Χωρίς ν' άπαντήσ, την όδήγησε ός τό πτώμα του σπιτιού και άργά, τονίζοντας λέξαις, πρόφερε:

— Φύγε... Δέν έχω πιά κόρη!... Κλονίστηκε σύσσωμη... σά παρακαλώ γή έχοχισε τό στήθος της... Μία φωνή άνδρακή, θερμή και δυνατή ήχησε έξαφνα:

— Πλανάσθε, ήηλότες. Έχετε άκούη την κόρη σας. Σας τό όρκίζεται ο γιός σας!

Την ίδια στιγμή ο Φραγκίσκος Μονμορανού παρουσιάστηκε στον φτωικό έλπίδα, ένώ ή Ιωάννα ένοικισέ κάποια έλπίδα να στήσ την ψυχή της και ο άρχων τής Πιέννης άπέβρεξε χοροδός τραυλίζοντας:

— Ο έραστής της κόρης μου!... έδω... νόπών μου!... Ω υπέρτατη τροπή της ζωής μου!... Ηρωίς και άτάσχατος, ο Φραγκίσκος όρκίστηκε:

— Υψηλότες, με θέλετε ός νιόν σας; ή τηση, γονατίζοντας σκεδόν.

— Γιός μου! ήρώσε ο γέρος. Έσείς, γιός μου! Άκουσα καλά;

Ο Φραγκίσκος ήρσε στα χέρια του τό χέρι τής Ιωάννας.

— Υψηλότες, ο Φραγκίσκος του Μονμορανού λαμβάνει την τιμή να ήγησ την κόρη σου στην άγκυλιά της. Σφιγγοντας την Ιωάννα φωνή σταθερή.

— Νόμιμον σύζυγόν του!... Όνειρεύομαι!... Δέν έχετε λαιπόν... σεις!... ο γιός του Κοντοσταύλου!...

— Τά έξέω όλα, ήηλότες! Ο γάμος μου με την Ιωάννα τής Πιέννης θά έπανορθώσ' όλες της άδικίες, θά σόβη όλες της δυστυχίες... Περιμένω, πατέρα μου, ν' άποφασίσαι την τύχη μου!...

Μιά χαρά άπέραντη, μία χαρά συνταραχτική άπλώθηκε στην ψυχή του γέρου και ήδη λέξαις εύλογίας άνεβαίνανε στα χείλη του, θά τον έξαφνα μία τρομερή σκέψη πέρασε άπ' τό όλομένο μυαλό του:

— Αυτός ο άνθρωπος βλέπει που πεθαίνει! Μάς πεθάνω, θά κοροϊδέρη την κόρη μου όπως κοροϊδεύει τώρα έμένα!...

— Άποφασίσαιτε, ήηλότες! Ξανάτε ο Φραγκίσκε!

— Πατέρα μου! σεβαστέ μου πατέρα! έκείνη σ' ή Ιωάννα.

— Θέλετε να νυμφευθήτε την κόρη μου; ορώτε τότε ο άρχων τής Πιέννης. Τό θέλετε σ' αλήθεια; Πότε;... ποιά ώρα;

Ο γέρος κατάλαβε αυτό που αίσθανόταν ο έρωσιμάντος. Μία λαμψή άνδρακής ευθύτης φωτισε γλυκά τό χλωμό μέτωπό του. Και έπήρσε:

— Άκού κι όλας, πατέρα μου! αύριο!... Άκού, είπε ύπότοχα ο άρχων τής Πιέννης, αύριο, θά έχω πεθάνει!...

— Άκού, θά ήσχετε... και πολλές μέρες άκόμη γιά να εύλογήσετε τὰ παιδιά σας.

— Άκού! ήρώσε ο γέρος με άνέφραστη παρρησία. Πολύ άγά! τελείωσε... Πεθαίνω!...

Ο Φραγκίσκος κίτταζε γύρω του και είδε ότι ή έρημία του σπιτιού, που ελχαν έστνήσ' αιν τώ μεταξύ, ελχαν συναρπαστή έκει.

Και τότε μία υπέρτοχη σκέψη φωτισε τό μυαλό του:

Πήρε τό χέρι τής Ιωάννας, έκαμε νεύμα σέ δύο ύπνους και σηκώσαν την πολυθρόνα έπάνω όπισθεν ο άρχων τής Πιέννης και ή ήταν ζωγραφισμένη στο βλέμμα του!...

Η δυστηχημένη όποιοζώρησε σάν τρελλή, δέν ήσχησε άνάγκη να εξηγήσούν με λόγια. Κατάλαβε πώς τὰ ήξερε όλα. Ένωσαν τον έαυτό της καταδικασμένο γιά πάντα. Έπαινε τὰ γόνата. Δυό φλογερά δάκρυα άπέβρεξε στα μάτια της.

Και άσυναίσθητα, όμολόγησε:

— Συγγνώμη, πατέρα! συγχώρησέ με που τόν άγάπησα, που τόν άγαπά άκόμα!... Πάτερα, μή με κυτάξεις έτσι!... Θέλεισ λαιπόν να πεθάνω άπελπισμένη μπρός στα πόδια σου ή φτωχή σου Ιωάννα; Δέν φταίω, να, δέν φταίω άν τόν άγαπά... μά άπαντανήσ' έγώ να μ' έρριξε στην άγκυλιά του!... Ω, πατέρα!... άν ήξερες πόσο τόν άγαπά!...

Έν τώ μεταξύ, ο άρχων τής Πιέννης σπυρίθηκε και όρσωσε τό κεφάλι του περνούσε.

Έμοιαζε με φάντασμα!... Άρπαξε την κόρη του από τό χέρι και την άνασήκωσε.

— Με συγχώρησ, δέν είν' έτσι; Ω! πατέρα μου πώς με συγχώρησ! έκείνος έκείνη.

Χωρίς ν' άπαντήσ, την όδήγησε ός τό πτώμα του σπιτιού και άργά, τονίζοντας λέξαις, πρόφερε:

— Φύγε... Δέν έχω πιά κόρη!... Κλονίστηκε σύσσωμη... σά παρακαλώ γή έχοχισε τό στήθος της... Μία φωνή άνδρακή, θερμή και δυνατή ήχησε έξαφνα:

— Πλανάσθε, ήηλότες. Έχετε άκούη την κόρη σας. Σας τό όρκίζεται ο γιός σας!

Την ίδια στιγμή ο Φραγκίσκος Μονμορανού παρουσιάστηκε στον φτωικό έλπίδα, ένώ ή Ιωάννα ένοικισέ κάποια έλπίδα να στήσ την ψυχή της και ο άρχων τής Πιέννης άπέβρεξε χοροδός τραυλίζοντας:

— Ο έραστής της κόρης μου!... έδω... νόπών μου!... Ω υπέρτατη τροπή της ζωής μου!... Ηρωίς και άτάσχατος, ο Φραγκίσκος όρκίστηκε:

— Υψηλότες, με θέλετε ός νιόν σας; ή τηση, γονατίζοντας σκεδόν.

— Γιός μου! ήρώσε ο γέρος. Έσείς, γιός μου! Άκουσα καλά;

Ο Φραγκίσκος ήρσε στα χέρια του τό χέρι τής Ιωάννας.

πετούσε κοντά της πούν ξεμερόση άκόμα. "Όταν ο Φραγκίσκος μπήκε στην αίθουσα των δέλων είδε τον Κοντοσταύλο. Άνα το Μονμορανού καθισμένο σ' ένα βελούδινο χονσοκέντητο θρόνο, τοποθετημένο σέ ύψηλό δάθρο.

Δώδεκα πολυέλαιο με δώδεκα κερά ο καθένας φώτιζαν άπεται την άπέραντη σάλα. Άστραφτερά σταθιά, λόγχεις και έγχειρίδια στόλιζαν τους τοίχους.

Καιμιά δεκαριά πορτραίτα πλαισιώνονταν από της πανοπλίες αυτές. Και κατάντικον στο θρόνο, τό πορτραίτο του πρώτου προγόνου, με τὰ σκληρά χαρακτηριστικά που είχε κρατήσει κάποτε στα χαλιδόβια χέρια του τό στέμμα τής Γαλλίας. Η πανοπλία, οι θώρακες, τὰ περιθρακίονα και τὰ κράνη με τὰ φτερά άστραφταν στα πόδια των εικόνων αυτών. Νόμισε κανείς πως από στιγμή σέ στιγμή οι άγέροχοι πολεμιστές θά κατέβαιναν από τὰ κάδρα τους γιά να περιβλήσούν τὰ δέπια τους.

Έπάνω στον θρόνο του, ο γέρον Κοντοσταύλος, φορώντας τόν θώρακα και την πανοπλία του, έμενε σκεπτικός, με τὰ μάτια σκοτεινιασμένα. Γύρω του, πενήνη εύπατιδία, άκίνητοι, περιμένανε σιωπηλοί.

Και ο ίδιος ο δούξ του Μονμορανού έμοιαζε μ' αυτός τους άγέροχους πολεμιστές που διήφηναν την τύχη των μαζών.

Από την κόρη του Μαρινά, στην όποία τόν ήσπασθη ο Φραγκίσκος ο 1ος ως την ημέρα που έσφαξε πλήρη ούγενόταν στο Μπροντό και έσπασε έτσι την θρησκεία, πόση δόξα και πόση θορύβη!...

Ο Φραγκίσκος είχε δύο χρόνια να δη τον πατέρα του. Προχώρησε ός τὰ πόδια του θρόνου.

Κοντά στον θρόνο, στεκότανε ο Έρρίκος κατάχλωμος και τρέμων:

Τί σκεφτότανε ο νέος αυτός των έβισοι χορών;

Ποιές πένθιμες σκέψεις δάβαιναν τό κεφάλι του σάν άγρια σύννεφα καταιγίδος σέ σκοτεινιασμένο ούρανό;

Ο Φραγκίσκος του Μονμορανού δέν είδε τό θαλαμένο βλέμμα του άδελφού του. Ύπεκλήθη δαεινά μυστικά στον άρχηγό τής οικογενείας.

Στά σφιγμένα χείλη του Κοντοσταύλου πλανήθηκε ένα χαμόγελο όταν είδε τό έπαιθιακό και άρρενωπό παράστημα του Φραγκίσκου. Ή πατρική του διάχυση περιόρισθηκε στο χαμόγελο αυτό.

Και τότε, χωρίς την παραμικρή κίνηση, μίλησε, ήρεμος και φροδός:

— Άκούστε με, έσχετε την πανολεθρία που ύπέρη τον περασμένο Δεκέμβριο στο Μπες ο αυτοκράτορας Κάρολος 5ος. Τό κρυσ και ή άρρώστεια συνετέλεσαν την καταστροφή του πανίσχυρου στρατού του... Όλοι νόμισαμε τότε, πώς είχε φθάσει τό τέλος της Αυτοκρατορίας. Η Ισπανία κινήθηκε, οι ούγενότοι συντρίφτηκαν από την δύναμή μου και ή ελπίση φανόταν έξασφαλισμένη. Όλο αυτό τό καλοκαίρι, ή Αιχμή Μεγαλειότης ο βασιλέας Έρρίκος 2ος τό πέρασε με χορούς, γλέντια και χορούς... Τό ζήτημα είνε τρομερό!

Σέ λίγο, με φωνή ύπότοχη, πρόθεσε:

— Να, τὰ στοιχεία που άναμνήγονται καιμιά φορά γιά να δώσουν στους κατακτητές τρομακτικά μνημεία, έπέβαλαν στον Κάρολο 5ο μιά άξιομνημόνευτη ήττα! Να, ο αυτοκράτορας έκαψε έγκαταλείποντας τό στρατάπεδό του, όπου άβρινε είκοσι χιλιάδες πώματα, δεκαπέντε χιλιάδες τραυματίες και 80 πλοιοδύται!... Άλλά να που σπρώχνει τώρα τό κεφάλι! Προχωρεί τώρα εναντίον μας!...

Ο Φραγκίσκος άκουε τον πατέρα του με άγωνία: ένα ριγος διέτρεξε τό σώμα του. Ο Έρρίκος, με τὰ χέρια σταυρωμένα, με πάπια σκοτεινιασμένα, είχε καρφωμένο τό βλέμμα του στον άδελφό του.

Ο Κοντοσταύλος κίτταζε έστνημένα τους συγκεντρωμένους εύπατιδίας και συνέχισε:

(Η συνέχεια είς τό προσεχές)

ΤΑ ΤΗΝ ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ

— Άκούστε με, έσχετε την πανολεθρία που ύπέρη τον περασμένο Δεκέμβριο στο Μπες ο αυτοκράτορας Κάρολος 5ος. Τό κρυσ και ή άρρώστεια συνετέλεσαν την καταστροφή του πανίσχυρου στρατού του... Όλοι νόμισαμε τότε, πώς είχε φθάσει τό τέλος της Αυτοκρατορίας. Η Ισπανία κινήθηκε, οι ούγενότοι συντρίφτηκαν από την δύναμή μου και ή ελπίση φανόταν έξασφαλισμένη. Όλο αυτό τό καλοκαίρι, ή Αιχμή Μεγαλειότης ο βασιλέας Έρρίκος 2ος τό πέρασε με χορούς, γλέντια και χορούς... Τό ζήτημα είνε τρομερό!

Σέ λίγο, με φωνή ύπότοχη, πρόθεσε:

— Να, τὰ στοιχεία που άναμνήγονται καιμιά φορά γιά να δώσουν στους κατακτητές τρομακτικά μνημεία, έπέβαλαν στον Κάρολο 5ο μιά άξιομνημόνευτη ήττα! Να, ο αυτοκράτορας έκαψε έγκαταλείποντας τό στρατάπεδό του, όπου άβρινε είκοσι χιλιάδες πώματα, δεκαπέντε χιλιάδες τραυματίες και 80 πλοιοδύται!... Άλλά να που σπρώχνει τώρα τό κεφάλι! Προχωρεί τώρα εναντίον μας!...

Ο Φραγκίσκος άκουε τον πατέρα του με άγωνία: ένα ριγος διέτρεξε τό σώμα του. Ο Έρρίκος, με τὰ χέρια σταυρωμένα, με πάπια σκοτεινιασμένα, είχε καρφωμένο τό βλέμμα του στον άδελφό του.

Ο Κοντοσταύλος κίτταζε έστνημένα τους συγκεντρωμένους εύπατιδίας και συνέχισε:

(Η συνέχεια είς τό προσεχές)

ΤΑ ΤΗΝ ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΓΙΖΕΛΛΑ

(Η συνέχεια)

— Την χορηγώ άνεν όδον. Μαρκήσιε, μή συνομοτήσ πιά εναντίον μου.

— Την χάρι του δούκως τής Άγκουλέμης, Μεγαλειότης!

— Χορηγείται αλλά υπό ένα όδον.

Ο βασιλεύς πλησίωσε τόν δούκα.

— Δούξ, δέχεσθε τόν όδον;

— Να Μεγαλειότης. Διού όδον τόν όποιο θέτει ή Υ. Μεγαλειότης, θά είνε βέβαια άξιος εύπατιδίου!

— Ίδού ο όδον μου!

Και ο βασιλεύς πλησίωσε την Γιζέλλα και φίλησε τό χέρι της. Κατόπιν έθεσε αυτό τό χέρι μέσα στο χέρι του Καπετάν.

Παιδιά μου! ήρώσε κλαίοντας ή Βιολέττα.

— Μεγαλειότης, είπε ο δούξ τής Άγκουλέμης, ή Μεγαλειότης σας μου ένθυμίζει κάτι, που αισθάνθηκα πολύ στην νεότητά μου. Ότι ό έρωσ είνε ισχυρότερος στην φιλοδοξία, κραταιότερος τής βασιλικής ισχύος, ιερότερος τής θείας θελήσεως!

Και ο Άγκουλέμης στράφηκε προς τόν Καπετάν.

— Στην άγκυλιά μου, παιδί μου!

Ο βασιλεύς σιωπηλός παρακολούθησε την σιγανή κίνησή. Κατόπιν παύοντας από τό μπράτσο τόν Καπετάν μπήκε στην αίθουσα που ήταν πλήρης αλλικών και προχώρησε προς τόν θρόνο.

— Κύριοι, είπε με φωνή έντονη, σάς παρουσιάζω τόν Καπετάνιο... Σας παρουσιάζω τόν έπαιτιό του βασιλέως. Σας παρουσιάζω τόν εύπατιδή, που έσπασε δυό φορές την ζωή μου και τρεις φορές τόν θρόνο μου. Κύριοι, δύναμει του βασιλικού προνομίου μου, θέλω να χαρακτηίσω πρώτος την άνδρεία, την γενναίωση και την ευγένεια. Κύριοι! Ο βασιλεύς τής Γαλλίας φωνάζει. Ζήτω ο Καπετάνιος!

Και ο βασιλεύς κατεβαίνοντας άπ' τό θρόνο πήρε άπ' τό μπράτσο τόν Καπετάν, τόν όποιο όδήγησε διά μέσου του πλήθους, που άπομακρύνονταν και παραμέριζε.

Μία φωνή άκούεται την στιγμή έκείνη στο Λούβρο, στους στοατόνας, στην Αίλη και χυνάταν προς τούς Παρισίους.

«Ζήτω ο Καπετάνιος».

XLIII

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Η συνέληξη ενός συγγράμματος επιβάλλει να μή άφήσ τον άναγνώστη στην έλαχίστη στενωπορία.

Και θ' άποτελέσει άφορητή στενωπορία ή άγνοια περί τής τύχης μερικών δευτερευόντων προσώπων τής ιστορίας ταύτης, τα οποία άρέψαν στο μέσο του δρόμου των. Τί έγιναν ο Λουδοβίκος ο Τουρλουτέν και ο Κοχολάνς αιώτες; Θά προσπαθήσω εν συντομία να εξιστοήσω.

Ο Λουδοβίκος εξακολούθησε να ποιά μαυρισμένο ξύρι ως φάρμακο κατά της φαλαγγίας και αλυσίας. Τόν διεδέχθη ο γιός του και ούτω

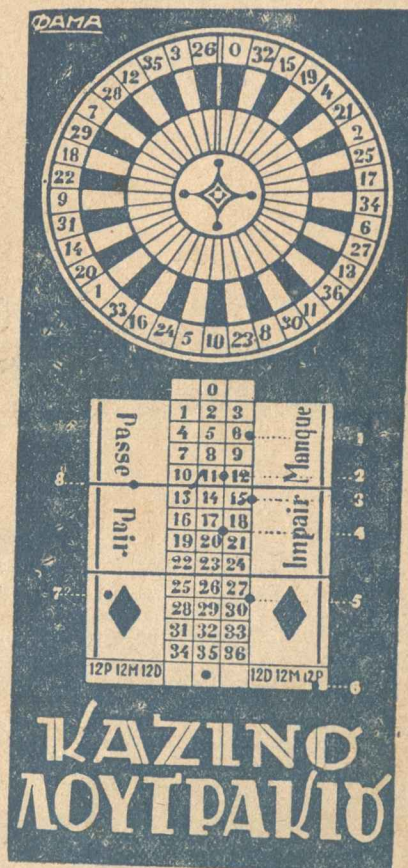
ΡΟΥΛΕΤΑ

Καθημερινῶς
τακτικὴ συγκοινωνία
μὲ αὐτοκίνητα πολυτελείας

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΖΙΝΟΥ

Γωνία Βερανζέρου καὶ Κάνιγγος

Τηλέφωνον 68 — 36

**ΚΑΖΙΝΟ
ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ**

ΜΠΑΚΑΡΑΣ

Σιδηροδρομικῶς
Κάθε Σάββατον

ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ

ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

7 μ. μ.

ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ

7. 45' μ. μ.

Arti

Θέλετε νὰ κάμετε οικονομίαν; Νὰ βάψετε μόνη Σας τὰ περυσινὰ σας φορέματα μὲ Γερμανικὰς βαφὰς μάρκας ARTI καὶ θὰ γίνουιν ἐντελῶς καινεύργια. Αἱ βαφαὶ ARTI πωλοῦνται εἰς τὰ Ἐμπορικὰ καὶ φαρμακεία τῆς συνοικίας Σας εἰς 60 μεδέρνους χρωματισμοὺς

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ "Concert,"

ἀποδίδει εἰς ἀφάνταστον ἔντασιν καὶ διαύγειαν καὶ στοιχίζει γῶτερά ἀπ' ὅ,τι ἕνας καλὸς φωνογράφος. Τὸ ραδιόφωνον "Concert," εἶνε ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος κάθε σπιτιοῦ.

Πωλεῖται Γραφεῖον Π. Τσαγκάρη Ἀθῆναι Λέκκα 21α

Πούδρα γνησία ἀβλαβῆς «BUTY WAVE»

Βραβευθεῖσα ὑπὸ τῆς Académie Supérieure de Paris, ὡς «μόνη ἀβλαβῆς» καὶ μετὰ πτότατον ἄρωμα εἰς 8 χρωματισμοὺς ἦτοι: Ρασέλ, Ρασέλ-σέο, Ὀχρα, Μελαχρον, Νατουρέλ, Ροζέ, Καϊσσή, καὶ Λευκή.

Κρέμα καλλονῆς «BUTY WAVE»

Αἱ διάφοροι κρέμαι καλλονῆς κατασκευάζονται μὲ διάφορα ἀλκαλικά καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶναι ἐπιβλαβεῖς. Ἡ κρέμα ὀφείλει νὰ ὑπερασπίζει τὴν ἐπίδερμίδα ἐναντίον κάθε ἐξωτερικοῦ στοιχείου (ἡλίου, φωτός, ἀέρος, σκόνης κ. λ. π.). Ἡ κρέμα «Butywave» εἶναι ἡ μόνη βραβευθεῖσα ἐν τῇ Ἐκθέσει Λονδίνου, ἐμπεριέχει ὅλα τὰ προσόντα καὶ εἶνε ἀβλαβῆς. Κατασκευάζεται εἰς τρεῖς χρωματισμοὺς, διὰ νὰ συνταυτίζεται μὲ τὴν πούδρα σας, ἦτοι:

ΛΕΥΚΗ, ΡΑΣΕΛ & ΡΟΖ

Ἡ Χάριν ρεκλάμας θὰ πωλοῦνται ἐπὶ ἓνα μῆνα λιανικῶς μὲ τιμὰς Παρισίων εἰς τὸ ὑποκατάστημα τοῦ Ἰνστιτούτου Πατησίων 115β 10^α 1) 2 — 12 1) 2 π. μ. καὶ 3 1) 2 — 6 1) 2 μ. μ. καθ' ἑκάστην

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: **ΛΟΥΔΓΚΡΕΚ**

ΔΙΑΚΟΥ 38 — ΑΘΗΝΑΙ